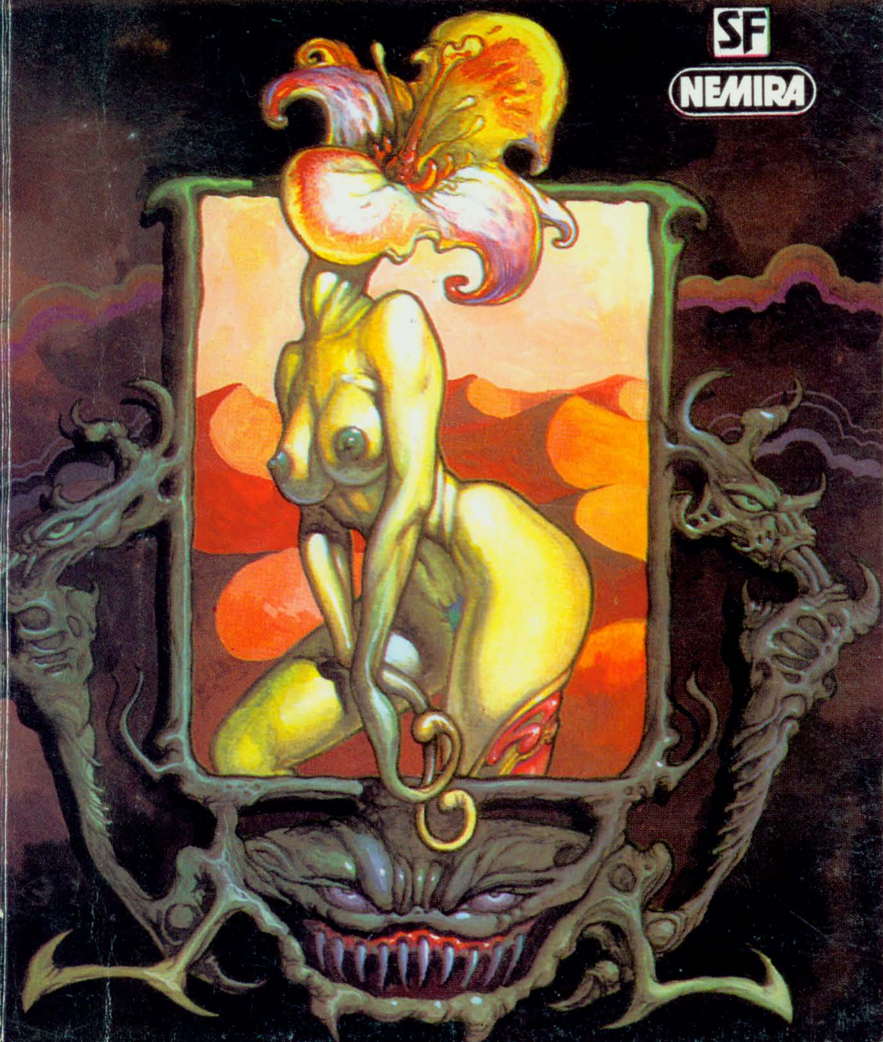
Daniel Walther

IRISUL DE PERSIA

SF

NEMIRA

Coperta colecției: DAN ALEXANDRU IONESCU
Ilustrația: TUDOR POPA

DANIEL WALTHER
L'IRIS DE PERSE

Difuzare:
Editura NEMIRA, str. Crinului nr. 19, sector 1, Bucureș
Telefax: 668.54.10
Clubul cărții: C.P. 26-38, București

ISBN 973-9144-13-6

CUPRINS

Prefață 7
Irisul de Persia 9
Katakhaniile țâșnesc din miezul zilei . 37
Un alt soi de vitejii ale lui Errol Flynn . 55
Cabala sosiilor 77
Tropice-n țăndări 95

TREBUIE OARE DANIEL WALTHER ARS PE RUG?

Să fie oare vorba de efectul pervers al informaticii? Niciodată până acum epoca noastră nu s-a desfătat într-atât la ideea de a fişa – la rece – creaţia literară şi pe cei care o suscită. Să precizăm totuşi că prea mulţi scriitori sunt înduioşător de pasivi, apărând la ţanc, tocmai acolo unde „erau aşteptaţi la cotitură"; interesul stârnit de aceştia este relativ.

Pentru alţii, dificultatea constă în faptul că sunt refractari la orice înregimentare şi nu respectă regulile nici unui joc, decât atunci când fac şi ei parte dintre organizatori. Daniel WALTHER aparţine acestei din urmă categorii.

Ceea ce scrie el să fie oare science-fiction? proză fantastică, „pornoficţiune"? – îşi dă cu părerea un critic – sau literatură? Lucru fără importanţă, deoarece opera lui supravieţuieşte unor atare clasificări simpliste. Pentru el, a scrie înseamnă, mai întâi, a surprinde.

În această privinţă, IRISUL DE PERSIA este vlăstarul unui ereziarh pentru care – după cum spune însuşi naratorul într-una din nuvele – „existenţa noastră a devenit prea flască, prea searbădă, prea cuminte". În această culegere, cu o dezinvoltură ieşită din comun, pe care i-o permite talentul, Daniel WALTHER se amuză – şi ne amuză – destrăbălând arhetipurile şi miturile cele mai înrădăcinate în închipuirea

omului. De-aş ridica fie şi-un capăt al vălului, i-aş rupe vraja gândului; ceea ce n-am de gând să fac.

Termenul de „dezinvoltură“ n-are menirea să ne amăgească. Dinspre partea asta, nimic gratuit sau superficial. Ce trebuie să credem despre un protagonist pus în scenă / în rol de scriitor; în toiul unei dezlănţuite anchete sexuale, acesta-şi găseşte liniştea în lectura Ecleziastului, de teama de a nu înnebuni?

Atunci când pasajul în cauză face explicit aluzie la puterea benefică a înţeleptului, diametral opusă nocivităţii smintitului, nu ne mai putem permite să ne îndoim: trebuie, într-adevăr, să-l ardem pe rug pe Daniel WALTHER, cu riscul de a arde şi noi o dată cu el, sau... să ne-nvoim să ne conducă spre descoperirea celor cinci nuvele din IRISUL DE PERSIA. Optaţi pentru această din urmă alternativă. E tot răul pe care vi-l doresc.

Denis EMORINE

IRISUL DE PERSIA

„Ființele omenești sunt monștri
ce se bălăcesc prin bezne."

ROBERTO ARLT, *Cei şapte nebuni*

JURNALUL LUI KEVIN GARREL

10 martie 199...

E ziua mea. Sunt posomorât şi mă simt tare singur, chiar dacă ziua se anunţă a fi una reuşită şi însorită. Întotdeauna e cumplit să-ţi sărbătoreşti singur ziua de naştere. Şi, pe deasupra, îmi simt şi-acum capul greu după excesele de ieri seară.

Paşii m-au purtat, rătăcitor (contrar obiceiurilor mele) spre cartierul acela rău famat. Într-o anume măsură, era şi asta un fel de sfidare aruncată „trufaşei mele prudenţe". Nu contează... Deci, ieri seară, m-am hotărât să ies şi să mă aventurez pe acele străzi pe care nu umblu decât ziua. Străzi care, la lumina soarelui, nu-şi pot ascunde lepra, dar care, după căderea nopţii, capătă un soi de luciu, ceva aşa, ca o spoială. Ai zice că timpul a luat-o de-a-ndăratelea şi că-i împinge pe trecători într-o călătorie nemaipomenită.

Eram cam dezumflat: mai aveam încă o mulţime de treburi de făcut, iar cartea mea nu progresase decât cu câteva paragrafe pe care le consideram (şi pe care le consider şi acum) prea puţin reuşite.

Am luat-o pe-o străduţă (strada Serpentina!) despre care se spunea că adăposteşte mai multe bordeluri decât mahalalele Babilonului! Bordeluri în stil vechi; pitite în adevărate cotineţe îmbrăcate în catifea stacojie, înţesate cu oglinzi şi tapiserii deşucheate, clocite de-o muzică jilăvită. Nu credeam

o iotă! Existența noastră a dat cam de multișor în pârg, nu mai are nici un gust, e mereu aceeași. Bordelurile astea – dacă o fi vorba de așa ceva – trebuie să fi fost niște boxe acolo, unde niște femei cu înfățișare și gesturi de android își practicau, la prețuri fixe, lugubra lor specialitate.

Ciudat, însă mă atrăgea ideea de a mă da pe mâna unui astfel de robot provocator de (un fel de) orgasme. Aveam un chef nebun să fiu supus, drept pedeapsă pentru lenea și sterilitatea mea literară, la tot felul de manevre umilitoare.

Dintotdeauna m-a uimit neliniștitoarea proliferare, în orașul nostru, a acestor oficine de fantazare sexuală, și asta în ciuda grozavelor amenințări pe care boala le învârtea pe dinaintea neobosiților turiști în căutare de târfe.

Iluminatul era cât se poate de zgârcit, trebuia să te aștepți la așa ceva. Probabil că se crea, astfel, o atmosferă.

Câteva neoane clipeau, ca o amăgire, în bezna lividă. Unul dintre ele mă atrase pe dată. Auzisem vorbindu-se, mai ales de la imbecilu' ăsta de Boulenfrasé, de IRISUL DE PERSIA, dar întotdeauna crezusem că se afla undeva aiurea, pe o stradă mai puțin urâtă.

Nu-ncape îndoială că din cauza unora cu o aură de parveniți, care-mi strecuraseră, șoptit, câteva cuvinte, și după ce Boulenfrasé însuși, canalia, îi făcuse reclama. Eu unul, însă, am avut întotdeauna încredere relativă în foștii mei confrați ziariști. În profesia asta, ai prea adesea tendința să-ți iei dorințele drept realități...

Așa cum mă așteptam, ușa de la IRISUL DE PERSIA era garnisită cu o placă din metal aurit, cu fatidica inscripție:

IRISUL DE PERSIA
(Club privat)

Nu i-am dat importanță și am sunat.

Fața aia de picat din lună, care a apărut mai târziu la ghișeu, îmi păru tivită pe margini cu roșul acela aprins din infernul orașelor:

– Ăsta-i un club privat. Din câte știu, nu sunteți membru?

Am făcut atunci ceea ce jurasem să nu mai fac niciodată; îmi scosei legitimația de ziarist, un document la care nu mai aveam cam de multișor dreptul, dar pe care-l păstrasem ca pe o relicvă:

– Ei și? mă-ntrebă el, câtuși de puțin impresionat.

– Sunt un prieten al domnului Boulenfrasé...

Mă privi îndelung, fără să clipească, cu privirea rece și straniu meditativă a șerpilor, apoi bombăni:

– Bine, bine, sunt de acord... Data viitoare, să încercați să faceți rost de o carte de membru. Sau să vă însoțească un membru al clubului nostru... domnul Boulenfrasé, de exemplu... (Nu-mi scăpă ironia acestor cuvinte și, când ușa se deschise, în fine, pentru a mă lăsa să intru în sanctuar, a trebuit să-i dau un bacșiș regesc.)

IRISUL DE PERSIA semăna cu oricare alt local de noapte, nici mai luxos, nici mai mizerabil. Pe o mică scenă (mai degrabă un soi de estradă), un flecar care se credea și spiritual arunca niște poante scâlciate, de o obscenitate cam prețioasă, în timp ce un trio de muzicanți cu mutre de neurastenici își tot acordau instrumentele: saxofon, acordeon electric, baterie.

– Bun, îmi zic, alți bani aruncați aiurea. Ce nu face omul ca să scape de urâcioasa conștiință pe care i-o dă o inspirație șovăitoare...

Mă instalai la bar și comandai o băutură oarecare, adică potrivit de tare și potrivit de scumpă.

Decorul acestei bombe era de un prost-gust veștejit, dar pe legea mea, destul de plăcut și, în timp ce primele numere „artistice“ se succedau pe scena-estradă, m-am apucat să-i studiez pe cei din jurul meu. După ce ochii reușiră să străpungă perdeaua de fum, am remarcat în fața mea un tablou tare ciudat.

Când mă gândesc la Ofelia, nu-mi amintesc de versurile lui Rimbaud, ci de cele ale lui Georg Heym:

Im Haar ein Nest von jungen Wasserratten
Und die beringten Hände auf der Flut
Wie Flossen, also treibt sie durch den Schatten
Der grossen Urwalds, der im Wasser ruht...

(În păru-i, un cuib de șoareci de apă,
În voia apei, mâinile-i cu inele,
Ca vâsle, astfel plutește prin umbra
Falnicei păduri, în cuib rotat de ape...)

Așa sunt eu: spiritul meu febril se complace în acest gen de reverie: creaturi palide plutesc printre plantele grase, ce întind brațe moi, ca cele de lipitoare. Iar între picioarele acestor ființe de o feminitate golită de sânge cresc actinii monstruoase.

Totuși, pânza ce-mpodobea peretele din fața mea, pe jumătate năclăită de volutele de fum, nu era de-a dreptul morbidă sau obscenă. Reprezenta o Ofelie pământeană, îngropată într-o abundență vegetală. Mai târziu, ducându-mă la toaletă, am aflat că tabloul se chema „Nimfa adormită" și că era opera unui artist anonim. Acest necunoscut, oarecum înzestrat, îl pictase la începutul secolului XX. Era deci contemporan cu Georg Heym. Coincidență...

Văzând că mă aplec și mă uit cam prostește la tablou, înțelese altceva; crezând că intenționam să-mi bag ochii-n decolteul ei, îmi aruncă:

– Sunteți singur, dragul meu?

Am bâlbâit o scuză și-am șters-o.

„Nimfa adormită". Artistul anonim își împănase opera cu câteva note de senzualitate: foarte tânăra femeie pe care-o reprezentase se odihnea între flori, într-un fel de firidă, ce părea spongioasă, cu o mână atârnând în gol, cu cealaltă între buric și pubis. Ochii ei închiși lăsau totuși să treacă printr-o fantă îngustă o palidă lumină verde. Păru-i de un brun-roșcat arunca flăcări, împodobit cu flori de câmp, buzele-i întredeschise mușcau dintr-un trandafir cu petale de

mătase purpurie, sânii se împlineau în jurul unui crin ce-și desfăcea petalele și, între albele-i coapse (anticii ar fi spus: de alabastru), înfiptă între labii, țâșnea sabia unui iris.

Toate astea le-am descoperit cât ai clipi, pe când mă aplecam deasupra acestei femei cu sâni maiestuoși, care m-a întâmpinat într-un mod atât de plăcut.

Mi-am jurat să găsesc un loc mai bine situat, cât mai aproape de tablou, ca să-l pot cerceta în amănunțime.

Între timp, priveam destul de des înspre „Nimfa adormită" și aproape de fiecare dată privirea mea o întâlnea pe cea a femeii cu sânii mari. Ea-mi adresa un surâs tulbure, plin de ironie. Ochii ei, sub pleoape palpitânde, cu sprâncene extrem de fardate, îmi sugerau tot felul de plăceri nocturne. Am clasat-o în categoria păsărilor de pradă.

Apoi, cu timpul, m-am simțit jenat și am evitat să mai privesc înspre tablou și, în consecință, spre femeia cu mimica provocatoare.

De altfel, între timp, scena se iluminase, maestrul de balet se întorsese și sporovăia de zor, ca și cum în gâtlejul lui s-ar fi rupt vreun dig.

Își lua o poză avantajoasă, după părerea lui: proiectoarele plimbau șerpi de lumină pe cămașa-i de satin, pantalonul de moar mulându-i cu precizie organele genitale:

– Doamnelor, domnișoarelor și domnilor! (scurtă bătaie de tobe, ca-ntr-un bâlci sau un circ de mâna a doua). Vom trece acum la partea cea mai palpitantă a programului nostru – program care este, se spune, cel mai „fierbinte" din City. („City, mie-mi spui, un fund de provincie prea iute crescut sub vântul conjuncturii!") Știți probabil („Asta-i! Mă așteptam la asta. Nu pierzi nici o ocazie, bătrâne!") că aici – da, chiar aici, la IRISUL DE PERSIA, se găsesc cele mai frumoase fete... și cei mai frumoși băieți. Nimfele și efebii cu cel mai puternic sex-appeal...

Câțiva tipi cherceliți aplaudară și își manifestară aprobarea prin fluierături demne de lupul lui Tex Avery. Îmi băgai nasul în pahar, respirând aroma alcoolului.

Mi se învârtea capul: băusem deja destul de mult, dar setea continua să mă chinuie la fel de tare.

Iarăși câteva bătăi de tobă. Iarăși liniște. Grea de așteptare.

– Un alt pahar, vă rog...

Barmanul se conformă fără entuziasm; și el avea ochii pironiți pe mica estradă unde secătura aia continua să se dea în spectacol.

Mucalitul de serviciu se credea, mai mult ca sigur, drept maestrul de plăceri de la music-hall „Cabaret". Dar, vai, nu avea nici verva, nici debitul americano-berlinez!

– Doamnelor, domnișoarelor și domnilor! IRISUL DE PERSIA, casa veșnic preocupată de tot ce este nou, vă propune acum... dansul celor opt văluri... într-o versiune modernizată care i-ar fi făcut să se rușineze pe toți curtezanii lui Petrarca până în vârful unghiilor... cu condiția să le mai fi rămas așa ceva...

Iarăși răpăit de tobe.

Mi se făcu greață și, pentru o clipă, îmi îndreptai atenția spre femeia cu sânii mari și spre tabloul agățat deasupra bogatului ei păr. Mi se păru că cele două creaturi, cea din tablou și cea care-și ducea la buzele văcsuite un pahar de șampanie din cea proastă, îmi făceau cât se poate de clar cu ochiul. În mintea-mi încețoșată de aburii alcoolului și de fumul de țigară, începu deodată să cânte un terțet de Gérard de Nerval:

Fugise zeița pe melcu-i aurit,
Marea ne-oglindea chipu-i atât de dorit,
Și falduri de raze-n eșarfa lui Iris.

Iris! Mesagera înaripată a zeilor, purtând în păru-i curcubeul. Iris, floare grea de simboluri. Se spunea că întruchipea-

ză tandrețea... În Japonia, i se conferă un rol purificator și protector în același timp... dar se spunea și că Irisul de Persia este o floare satanică... (Cum să mai dai de capăt la toată simbolistica asta perversă...) Mi-am pus întrebarea dacă artistul anonim care „crease“ această nimfă nu cumva îi înfipsese înadins floarea dracului în păsărică... Gata, gata calmează-te, Kevin!

(Sfârșitul notelor din 10 martie. Dar din data de 12 a aceleiași luni se reia firul povestirii, aproape fără nici un fel de trecere.)

12 martie 199...

Am fost întrerupt din gândurile mele de sosirea intempestivă și zgomotoasă a lui Boulenfrasé. (Astfel pronunță colegii acestuia numele anglo-saxon al nefericitului meu confident: Bowlen-Frazer!)

Mă las din nou în voia divagațiilor mele...

...Pe scenă se întâmpla ceva neobișnuit, căci publicul acela vulgar și ațâțat făcuse dintr-o dată liniște. O muzică siropoasă începuse să vibreze, și se lipea de piele ca un strat de transpirație. Hidoșenia locului, imbecilitatea publicului, dulcegăria unsuroasă a fondului sonor contrasta țipător, nepermis de mult, cu frumusețea tinerei ce intrase în scenă. Se situa chiar în centrul micii estrade, iar voalurile ce-o acopereau puteau fi foarte bine luate drept „eșarfa lui Iris“! Eram în plină mitologie... (Bowlen-Frazer mă invidia pentru că am gustat din acest spectacol de care, îmi mărturisi el cu amărăciune, el personal nu putuse încă profita!)

Da, fata asta, căci era vorba de-o fată, nu de o femeie în toată puterea cuvântului, era demnă de „nonșalanța unui zeu“.

Am înghițit greu, ca și cum aș fi resimțit primele suferințe ale unei angine urâte. Am dat pe gât un pahar plin, dar degeaba.

Cu mişcări de curtezană consumată, nimfa începu să se dezbrace. Se răsucea încetişor, fără gesturi inutile, tălpile ei goale atingând podeaua prăfuită a scenei cu o graţie extraordinară, de o absolută lascivitate. Cum oare „aterizase“ o creatură atât de distinsă în bomba asta nenorocită? Şi prin ce infamie, prin ce abatere de la regulament, poliţia oraşului ăsta atât de cuminte permitea unei minore să se arate de o manieră atât de... indecentă?

Indecentă? Chiar aşa! Mai mult chiar decât atât! Indecent e un cuvânt burghez, lipsit de putere – de semnificaţie reală! Ce vârstă avea oare fata asta? 15 ani? 14? 13? Era de-a dreptul chintesenţa impudorii... mai mult: a impudicităţii!

Salomee în iarbă, plămădită din mosc, plină de subtile veninuri vegetale: măselariţă, cucută, beladonă (mătrăgună), laur (ciumăfaie)...

Doamne! De ani de zile nu mi se mai sculase în halu' ăsta, dureros aproape. Şi, cu siguranţă, nu eram singurul căruia i se-ntâmpla aşa ceva. Nimfa asta trimitea la azilul de bătrâni pe toate profesionistele desfrâului...

N-aş putea descrie farmecele perverse ce iradiau de la copila asta venită de pe pajiştile nopţii, a acestei Phryne cu o piele căreia un pufuleţ auriu îi conferea atâta strălucire. Era adorabilă. Şi dansă câteva prea scurte minute, iar în aceste prea iluzorii licăriri de timp, ai fi putut auzi un ac căzând pe mocheta de la „Night Club“.

Apoi rămase în faţa noastră, complet goală, cu sânii ei mici împungând lumina proiectoarelor, părând că din crăpătura imberbă a sexului ei ţâşnesc îmbătătoare miresme. Bărbaţi şi femei, toţi eram prinşi în mrejele straniei adolescente.

Nimeni nu îndrăzni să rupă vraja, aplaudând, de exemplu, sau fluierând zgomotos, aşa cum se obişnuia.

Mi-am spus:

„Imbecilule! În afară de faptul că e mai mult tânără decât autorizată, fata asta nu-i, la urma urmelor, decât o banală

stripteuză. Peste câţiva ani, va fi măritată sau curvă. Însă, poate că este deja curvă!"

Înainte ca spectatorii să fi putut reacţiona, a salutat, şi-a strâns vălurile şi a dispărut în culise. Deloc inspiraţi, cei trei instrumentişti cu ochi tulburi şi obraji de hamster morocănos atacară un pasodoble, respingător de-atâta pornire către dezmăţ. Saxofonistul era lugubru.

M-am uitat înspre femeia cu sânii hipertrofiaţi: capul i se răsturnase pe spate, şi ochii îi erau închişi – ca în extaz – în timp ce pieptul uriaş tresălta ritmic, iar mâna-i dreaptă îşi făcuse de treabă pe sub fuste. Nu puteam să-i port pică pentru indecenţa de care dădea dovadă: şi pe mine spectacolul ăsta mă scosese dintr-ale mele. Apucai paharul pe care barmanul cu ochi de peşte abia mi-l umpluse, şi-o porni legănându-mă spre dama aţipită-n visele ei senzuale. Mă hotărâsem aşa, deodată, să-mi încerc norocul cu Iunona asta pătimaşă. Mă şi vedeam prăvălit cum se cuvine, cu mădularul plimbându-se-ncolo şi-ncoace printre sânii ei...

Flagelare:
...existau şi flagelaţii rituale,
înlocuitoare mai blânde ale sacrificiilor, deşi
puteau duce uneori la vărsări de sânge; (...)
Flagelarea ţinteşte să distrugă, în mod simbolic
şi în mod real, orice pricină de dezordine
în societate sau în individ, care perturbă sau
inhibă o funcţionare normală.

(aceeaşi zi)

Nu întâmplător am notat mai înainte aceste câteva rânduri luate din Dicţionarul de Simboluri al lui Jean Chevalier şi Alain Gheerbrant – una din cărţile mele de referinţă preferate.

Am ezitat să consemnez aici ceea ce s-a întâmplat „apoi" – adică, CEEA CE S-A ÎNTÂMPLAT APOI ÎNTRE ACEASTĂ IUNONA ȘI MINE.

Era cât p-aci să-l chem pe Bowlen-Frazer și să-i mărturisesc că nu-i spusesem TOT ceea ce se petrecuse efectiv în noaptea aceea hidoasă și memorabilă... (câteva rânduri barate cu atâta insistență, că au devenit aproape ilizibile).

(...) Am dansat de mai multe ori, pur și simplu culcat între sfârcurile partenerei mele. Senzație pâcloasă, deosebită și revoltătoare în același timp. Vedeam că e la fel de excitată ca și mine, și totuși, știam că irezistibilii hormoni care-o făceau să se frece languros de mine proveneau de la mucoasele fragede ale tinerei curtezane cu șapte voaluri. Dar, în loc să mă simt frustrat sau umilit de această evidență, am constatat că dorința mea creștea din ce în ce.

Dacă intrasem în bomba asta ca un licean rușinos, acum mă găseam în cele mai grozave și mai scandaloase dispoziții!

Ceva mai târziu, am întins-o. M-a împins într-o mașină – cred că era vorba de-o mașină italiană scumpă – și m-a dus în mare viteză pe străzile orașului întunecat, adormit.

Probabil că, în ciuda stării mele de intensă excitare senzuală, am adormit, căci atunci când m-am trezit din vâjâiala noastră nocturnă, ne găseam în fața unei case mari, ascunsă în fundul unui parc. Habar n-aveam unde putea fi asta. De aceea, am întrebat-o prostește:

– Unde ne aflăm? Și era parcă o urmă de neliniște în vocea mea.

Ea izbucni în râs, iar buzele ei cărnoase, senzuale, înaintară în noapte, întredeschise deasupra luciului brutal al dinților, asemeni celor ai unui vampir zămislit din sămânța nopții:

– Suntem la mine! răspunse încarnatul acestei guri crude.

Am urmat-o în casa aceea, rece și singuratică, parcă nelocuită de luni de zile, poate chiar ani. M-am înfiorat,

trezindu-mă oarecum, spunându-mi că nu se merită. Escapadele de soiul ăsta nu mă atrăseseră niciodată.

Într-o cameră mare, unde mirosea a flori veștejite și a tămâie (?), ea-și scoase hainele, cu excepția ciorapilor și a centurii, apoi luă de pe perete o cravașă, una din acelea care-n Rusia se numesc nagaici, și mi-o întinse:

– Trebuie să fiu purificată, afirmă ea.

Am înlemnit: nu-mi plac coiturile complicate și nici perversiunile sadomasochiste. Mă calcă pe nervi.

A insistat să iau cravașa.

Apoi a îngenuncheat pe covorul de Mossoul și și-a dat fundul înapoi, desfăcând larg coapsele. Sânii, pe care nu-i mai reținea nimic, atârnau într-o pendulare grea, în timp ce umerii și-i rula cu energie.

– Purifică-mă, te implor, purifică-mă!

Ea, care avea totul, cel puțin în aparență, din femeia dominatoare, era cea care se ruga și se sclifosea: să fie lovită, să fie umilită, să fie purificată, în numele lui Dumnezeu și al tuturor sfinților!

Hăul dintre fesele ei mă fascină și mă irită în același timp, și, mai ales, craterul cel negru din sexul ei îmi făcea tâmplele să bată cu putere:

– Eu nu lovesc femeile, spusei, fără a-mi putea ascunde dezaprobarea. Atunci, ea întoarse încetișor capul spre mine și, aruncându-mi o privire încărcată de jar și de venin, scuipă aceste vorbe, cu o oribilă voce croncănitoare:

– Purifică-mă, tâmpitule, sau vei regreta!

Furios, am „purificat-o“ din toate puterile, până am umplut-o de dungi pe șale, pe șolduri, pe crupă.

A gemut, a urlat, a blestemat, s-a purtat ca o cățea, o vidră – ca o diavoliță scăpată din canalizările infernului urban.

(...) mai târziu, m-am lăsat în jos și am luat-o pe la spate, umplându-mă de sângele ei, și nu m-am putut ține prea mult: m-am deșertat în ea, gâfâind și vociferând. Apoi mi-am pierdut complet cunoștința.

Mi-am revenit în mașina necunoscutei.

Eram deja aproape de cartierul în care locuiam eu. Conducea cu aceeași imprudență ca mai 'nainte – ca și cum pericolele drumului n-o priveau câtuși de puțin.

– Coboară! mi-a ordonat, pe un ton care nu admitea replică.

– Aș vrea... eu... m-am bâlbâit eu.

– E timpul, scrâșni ea, cu aceeași voce insuportabilă pe care i-o auzisem deja. Mișcă-ți fundu'!

Am coborât din mașina care deja demara.

Clătinându-mă pe marginea trotuarului, am văzut-o cum dispare-n noaptea pe sfârșite.

În momentul în care reușeam, de bine de rău, să bag cheia-n broască, mi-am adus aminte că nu-i dădusem adresa mea acestei Iunone malefice. Ori că alcoolul și rătăcitoarele-mi simțuri îmi făcuseră memoria bucăți.

13 martie 199...

Nu mă pot concentra asupra a ceea ce am de făcut. Am scris eu o foaie două, acolo, dar ce spălătură de cuvinte puse cap la cap! Și câtă lipsă de stil, ce sărăcie în inspirație!

E adevărat că tocmai am recitit notele pe care le-am consemnat ieri în jurnal. Mi se pare imposibil să mi se fi întâmplat mie așa ceva. Vai! ce sordid! și ce vulgar! Să mă arunc asupra târfei ăsteia ca un animal asupra altui animal. Și mi-e imposibil să-mi amintesc de casa aceea. Să încerc s-o localizez, s-o regăsesc, mi se pare un rămășag, o aventură peste puterile și, mai ales, peste voința mea. Mă simt deprimat, golit de orice formă de energie. Încât îți vine să crezi că partida asta de plăcere mai mult m-a lăsat fără vigoare, decât mi-a adus satisfacții. Și totuși, trebuie să mărturisesc: nu pot să mă gândesc la femeia aia care mă implora s-o purific, pe când se oferea într-o poziție de o indecență studiată.

Cât de prostesc e totul, și ridicol! Mă simt rușinat și murdărit. Visez că cele două femei (Iunona și Nimfa!) intră în camera mea și, după ce s-au dezbrăcat una pe cealaltă, mă-ngroapă sub maldăre de flori puternic mirositoare. Mă sufoc și mă trezesc ud leoarcă, cu gâtul strâns de un garou de fier.

Notă intercalată între paginile jurnalului intim al lui Kevin Garrel. E vorba de copia mai multor paragrafe din Capitolul 8 din „Descrierea riguroasă a minunatelor întâmplări de la Ispahan din anul de grație 1654, așa cum a fost ea consemnată de Don Manuel Sanchez de Almagro y Picaz, trimis plenipotențiar al Majestății Sale Filip al Patrulea, Rege peste întreaga Spanie."

(...) atunci atenția mi-a fost atrasă de o dugheană întunecată și-am dat ordin lacheilor mei să oprească. Au lăsat imediat lectica jos. Am pornit deci spre orificiul acela negru, însoțit doar de credinciosul meu Maur Afid, care purta la cingătoare o pereche de pistoale încărcate și un pumnal mare, cu lama curbată. G(a)ura aceea tenebroasă mă atrăgea ca un puternic magnet.

Persani îmbrăcați în tunici pestrițe mă înconjurau și mă cercetau cu – credeam eu – oarecare ostilitate. Dar viteazul meu Afid mi-a croit drum și m-am trezit îndată în umbra acelui pasaj ciudat. Ai fi crezut că soarele puternic, încă sus pe cer, nu e în stare să străpungă falsa noapte a acestei străduțe.

(...) Omul acela slab vru să mă apuce de mâneca hainei, dar Maurul cel grozav îi propti în piept țeava unuia dintre pistoale. În prăvălie era o adevărată harababură și domnea un miros cumplit de mirodenii, sudoare și pișat. Nu mă așteptam deloc să găsesc acolo, întinsă molatec pe sofaua împodobită cu poleială și ciucuri cizelați în metal, o frumoasă și tânără creatură. (...) Părea că doarme. Hainele pe care le purta cu o oarecare langoare păreau țesute din răsuflarea

zeiței norilor. M-a uimit prezența unei atari frumuseți într-un loc atât de trist și-i vorbii despre asta negustorului levantin.

– Desigur, exclamă el, în Orient totul este posibil și totul e de vânzare!

Atunci demonul îmi insuflă aceste cuvinte:

– Și ea?

Levantinul surâse, dând la iveală un șir de dinți strălucitori:

– Și ea, dar ce vrei să faci cu ea? Sunt zile la rând de când doarme. O boală extraordinară, pe care medicii greci o numesc catalepsie.

– O vreau, mă trezesc că șoptesc la urechea slăbănogului. Spune-mi care este prețul tău.

– Ți-ai pierdut mințile, spuse negustorul. Apoi, dând din cap, ca și cum mi-ar fi făcut un mare serviciu, îmi propuse o sumă care ar fi făcut să tresară și pe un bogătan indian. Eu însă, fascinat de frumoasa adormită, am bătut palma.

– O să v-o aduc chiar eu, promise levantinul. O s-o-mpodobesc cum se cuvine. Numele ei este cel al unei zeițe. Se numește Iris.

(În josul copiei, sunt scrise de mâna lui Kevin Garrel aceste cuvinte: De mult nu mai cred în întâmplare. Nu aș vrea totuși să cedez unei absurde paranoia. Mă întreb uneori dacă am trăit într-adevăr această scenă stranie, dacă locurile vizitate de Iunona asta pătimașă nu erau doar plăsmuirea unui vis veninos și, mai ales, dacă extraordinara nimfetă de la IRISUL DE PERSIA exista într-adevăr, pe undeva prin orașul ăsta odios...)

14 martie 199...

...M-am hotărât: în noaptea asta mă întorc la IRISUL DE PERSIA. Vreau – așa cum scriu ăștia-n ziare – să fiu cu inima împăcată.

Am fost foarte bolnav. Ca un câine, ar trebui să spun. Ca un câine care trage să moară...

Ceea ce anticii numeau, cu emfază, o febră cerebrală, de fapt un adevărat acces de delir, m-a țintuit la pat o zi întreagă. O angoasă de nestăpânit mă împiedica să gândesc limpede și am tot tremurat, ascultând zgomotele casei pustii.

Pustie, într-adevăr?

Casa trosnea ca o navă care freamătă din toate încheieturile și părea să trăiască o surdă, dar teribilă viață interioară.

„Iată, mi-am spus, ce înseamnă să te abați de la calea regală a literaturii și să cutreieri bordelurile, noaptea!"

„Imagini înspăimântătoare mă agresau în valuri muginde, fierbinți ca o ploaie de jăratic, orbitoare ca o lamă de sabie încinsă până la alb. Am navigat astfel prin noaptea bântuită, nemaiputând deosebi coșmarul de realitate. Care realitate? Care coșmar?"

Unul din visurile mele „în stare de febră" îl consemnez pe scurt, aici:

(Mă găseam în dugheana descrisă de relatarea lui Don Manuel Sanchez de Almagro y Picaz. Tânăra era culcată pe o litieră de plante cărnoase. Părea că doarme, complet goală, cu fruntea încinsă de o coroană de flori, cu un trandafir roșu în gură, între sfârcuri cu un crin strălucitor și, săgetător ca un clitoris gigantic, irisul fatidic. Bineînțeles, semăna ca două picături de apă cu nimfa adormită din tabloul acela, iar din carnea ei emana farmecul tulbure al micii dansatoare evanescente...

Floarea ce creștea din intimitatea ei avu pentru mine – așa cum îl descria Hidalgo – efectul unui puternic magnet! Am întins mâna, poate în dorința să o culeg și să fac accesibilă fregeda cavernă, dar corola cu buze groase se transforma instantaneu într-un cap de șarpe cu colți ascuțiți, cu limba neagră și lucie. Chestia aia lovi fulgerător, și o arsură la mână mă alungă din străfundurile somnului.)

M-am trezit, cu palma arzând de usturime.

Toate astea pentru că m-am întors efectiv la IRISUL DE PERSIA! După ce am încercat, zadarnic, să dau de casa cea mare a femeii cu cravașă. Cum nu știam nimic despre ea, nici măcar care-i era numele mic, am botezat-o astfel. Derizoriu!

(Urmează o lungă și plictisitoare meditație despre moarte și păcat, evident, cât se poate de dezlânată!)

De data asta, făcusem rost de o recomandare de la excelentul meu Bowlen-Frazer și am intrat fără negociere în văgăuna nopții. Spectacolul era în toi. Dar nu era decât la trufandale, în speță mici scenete jumătate comice, jumătate licențioase. Nici n-aveai cu ce să biciuiești o fofoloancă, loviturile de bici urmând abia de-aici încolo!

Înfierbântat de febrilele mele reverii, îmi căutai din ochi partenera de atunci, dar a trebuit să mă resemnez în curând; chilipiru' ăla n-avea să se mai repete și-n seara asta! Același barman mi-a servit aceeași băutură – excesiv de scumpă – și m-am înfășurat în aceeași atitudine: cea a unui bărbat de patruzeci de ani pe care nu-l duci.

Din când în când, aruncam câte-o privire spre pictura aceea ce aducea cu Ofelia. Mi s-a părut mai vegetală și mai amenințătoare ca data trecută. Un englez sau un american ar fi declarat cu siguranță că pânza asta avea ceva VAMPIRIC! Termen intraductibil, care amesteca „vampirul" cu „spectralul". Pe scurt: această imagine de o feerie lubrică părea animată de o viață secretă și plămădită din numeroase pericole.

Începusem cel de-al treilea pahar, când palavragiu' ăla nenorocit anunță un număr de un safism delicat.

Mă plictiseam dinainte și suspinai zgomotos. Ceea ce-l făcu pe barman să-și iasă din tăcerea lui rezervată:

– E la fel de grozav, veți vedea, ca și dansul celor șapte voaluri, domnule.

Avea dreptate: îmbrăcate în pijamale de mătase, Iunona și Phrynea apărură înlănțuite.

Era cât p-aci să scap paharul din mână. Fir-aș al dracu'!

Era, într-adevăr, nimfa cea frumoasă, dar și planturoasa mea Venus! Dar ce făcea asta din urmă pe scenă, după ce eu o cunoscusem ca simplă spectatoare?

Cei trei instrumentiști neurastenici dispăruseră, iar muzica ce răsună în curând era o compoziție a unui muzician contemporan ce împrumutase fără rușine de la Schönberg și Ravel.

După ce cele două femei s-au dezbrăcat una pe alta, cu gesturi suave și măsurate, muzica lui V. lăsă locul câtorva frânturi din „Catulli Carmina" de Carl Orff:

TU EȘTI VENUS, TU EȘTI VENUS
VENUS EȘTI...

Și Iunona și Phrynea începură să se pipăie și să se înfierbânte. Când au fost „pregătite", tobele au început să bată obsesiv:

tamtamtamtamtamtamtamtamtamtamtaratam-tam

„Purifică-mă! Purifică-mă!"

Un bici mic apăru în mâna nimfetei. Care începu să se prăvălească asupra cărnurilor Iunonei în călduri. Aveam impresia că-mi retrăiesc aventura nocturnă, doar că juisarea fostei mele partenere era mult mai convingătoare. Și tânăra mult mai dotată decât mine pentru subtilitățile „flagelării purificatoare". Sala fierbea de entuziasm. Atât bărbații cât și femeile.

În fine, Iunona s-a culcat pe spate, cu coapsele larg desfăcute, și începu să mormăie surd. Atunci Phrynea se aplecă și, cu un inefabil surâs pe buze, introduse mânerul biciului în vulvă, încetișor, cu o infinită drăgălășenie.

Paharul mi se sparse între degete.

Mânerul din metal lucios intra și ieșea din blana bine umezită de excesele de mai înainte, iar tandra masturbatoare își lingea buzele, cu sfârcurile împungându-mă ca niște spini.

Nu știu ce s-a întâmplat după aceea, ce scandal am putut face. Fapt e că m-am simțit prins de talie, împins, cu insulte răsunându-mi în urechi... și am fost aruncat fără menajamente în stradă. Ușa de la IRISUL DE PERSIA se trânti violent și eu am rămas întins pe trotuar, gemând lamentabil, pipăindu-mă, căutând o eventuală fractură. Liniștit, cel puțin în privința asta, m-am ridicat cum am putut și am început să merg, împleticindu-mă, spre apartamentul meu.

Când am auzit pași în urma mea, n-am fost decât pe jumătate surprins, căci simțeam de când fusesem „ejectat" din bomba aia că atmosfera era cam încărcată.

În plus, aerul dobândise stufoșenia unei sere, și respirația se amesteca cu duhori de vegetale descompuse. În cerul barat oblic de încremeniri roșietice sau verzui, strălucea o lună tăioasă.

Toată partea asta a orașului emana o ostilitate palpabilă. Blestemasem acei indivizi încruntați ce pândesc, cu siguranță, cele mai mici fleacuri. Fără îndoială că puseseră pe urmele mele un bătăuș calificat, căci considerau că nu fusesem destul de pedepsit pentru rătăcirile mele. Am grăbit pasul. Urmăritorul meu făcu la fel. Văzusem adesea secvențe asemănătoare în filmele de serie B, dar e altceva când spectatorul devine actor. Când, din pândar, devii pândit.

M-am întors, hotărându-mă să-i fac față, să mă apăr. Niciodată n-am fost un erou, nici un viteaz, cu toate astea nu sunt un laș. M-am uitat în jurul meu, căutând o armă.

Urmăritorul meu își făcu apariția în momentul în care mă aplecam să iau o piatră salvatoare din rigolă. Era un personaj înalt, înfășurat într-o mantie ce-i venea până sub genunchi, cu ochii acoperiți de borurile unei pălării deformate.

Înainta spre mine cu un mers alunecos, pașii încetând să mai frământe trotuarul. Ceva lucea în mâna lui, curb și strălucitor precum cornul lunii. Palide, degetele-i strângeau obiectul malefic, ucigaș.

Agitai brațele, arătând piatra pe care tocmai o luasem de jos:

– Știu să mă bat! strigai. O să-mi vând scump pielea.

Ceva ricană în noapte, ceva care popula atmosfera cu prezența ei hidoasă și plastică. Care cuprindea în ea totul – o umbră lichidă, plină de veninuri.

Frica a fost mai puternică, m-am răsucit pe călcâie și am luat-o la fugă cât m-au ținut picioarele. Oroarea care mă urmărise până atunci renunță.

Un vânt pestilențial se porni să bată, și niște forme lubrice îngânară osanale unor divinități feroce.

Întors acasă – Dumnezeu știe cum – m-am îmbătat cum trebuie și-am adormit într-un fotoliu.

Un vis: un vis nedemn. În visul meu, m-am trezit brusc și am văzut o umbră în picioare pe balcon.

Am scos niște strigăte de spaimă, iar umbra pătrundea în încăperea unde, neliniștit, eram culcat într-o baie de sudoare. O mână lividă, înarmată cu o lamă curbată, aruncă un fulger în palida luminozitate lunară, iar eu am simțit o durere atroce brăzdându-mi vintrele.

Sfârșitul visului. M-am ridicat, am închis ușa cu geam care era trântită de vânt. Nu era nimeni, desigur, nimeni...

(încă o notă intercalată între paginile jurnalului intim al lui Kevin Garrel. E vorba de aceste câteva rânduri extrase din Relatarea lui Don Manuel Sanchez.)

(...) Și, a doua zi, zbirii levantinului îmi aduseră o litieră împodobită extrem de încărcat: așternutul unei prințese babiloniene. Iris se odihnea, tot adormită.

– Trebuie să vă mărturisesc, îmi spuse negustorul cel slab, că asupra fetei ăsteia apasă o vrajă. Una puternică, care-i protejează integritatea cărnii. Oricine va încerca să-i ia fecioria sau să-i facă vreun rău, cu vorba sau cu fapta, chiar cu gândul, va ști ce înseamnă chinul și moartea.

I-am spus omului aceluia că n-am trebuință de vorbele și nici de avertismentele lui, și că acum, conform înțelegerii noastre, fata asta îmi aparținea.

– Vă înșelați, Domnule, spuse atunci nerușinatul acela, fata asta nu aparține nimănui; voi să spun, nici unui muritor. Ea este fidela puterilor nopții.

Apoi scoase din caftan o cutie lunguiață și o deschise: conținea un pumnal persan sau turcesc în miniatură, n-aș putea să spun exact. Lama lua forma unui corn de lună.

– Domnule Don Manuel, vă rog, uitați-vă bine la asta! Este o armă – sau mai degrabă replica ei exactă – din cele pe care le făureau în cetatea lor din Al-Amout adepții Bătrânului din Munte*...

Câteva cuvinte scrise de mâna lui Kevin Garrel:

O, DOAMNE! NU S-AR PUTEA OARE... SUNT NEBUN! ÎN CE VIESPAR MONSTRUOS M-AM BĂGAT OARE?

17 martie 199...

Nemairezistând, m-am dus să dau de Bowlen-Fraser într-una din cârciumile sale de predilecție. Era la a patra lui bere, și nu era decât ora zece la ceasul din perete. Am refuzat să beau alături de el, mulțumindu-mă cu o ceașcă de cafea, cu gust de paie.

– Ei? Ce spui? Dată naibii bomba, nu?

– Mititica, spusei, a' mică... Cine-i?

– Nu știe nimeni nimic... în afară de tovarășa ei.

– Iunona?!

– Chiar ea...

– Am fost la ea acasă... Am avut-o... sau mai degrabă, m-a avut ea pe mine... Bun, să trecem mai departe... Îi știi adresa?

– Tocmai îmi spuneai că te-ai culcat cu ea la ea acasă...

* În această fortăreață din nordul Iranului, Bătrânul din Munte, Hassan Ibn Saba, îi adunase, în secolul XI, pe fanaticii și sângeroșii lui „Haschischins". A se citi remarcabilul roman al lui Vladimir Bartol, *Alamut*, apărut la Editura Phoebus (n.a.).

– Da dar nu-mi mai amintesc detaliile... vreau să spun, cum am ajuns la ea... toate astea...

– Noi suntem un CLUB de oameni DISCREȚI. Asta-i regula: nimeni nu întreabă niciodată NIMIC pe NIMENI... Te-ai simțit bine, te-ai îmbârligat chiar și cu o vicioasă îndrăcită. Ar trebui să-ți fie de ajuns, prietene!

Părea că totuși contemplă, într-un aiurea verzui, o întreagă dulceață de visuri, verde, precum acea ambrozie mortală pe care o consumau odinioară fedainii lui Ibn Saba.

– Am fost urmărit pe stradă de un personaj... straniu... înspăimântător. Sunt sigur că era înarmat și că voia să-mi ia viața...

Prietenul meu dădu din cap, făcu „Da, da, văd ce vrei să spui", înainte de a comanda o a cincea bere. Scârbit, l-am întrebat:

– Tabloul cu IRISUL DE PERSIA, de unde provine?

– De unde vrei să știu eu? Pictura veche, prietene, nu-i tocmai punctul meu forte...

Ce expresie stupidă! M-am ridicat furios, am aruncat câteva monede pe măsuța de plastic din imitație de cipolin și am exclamat:

– Și dacă m-aș duce să povestesc toate astea la poliție?

El a ridicat din umeri. Aproape c-a smuls paharul din mâna servitorului și-l duse cu lăcomie la buze.

– Du-te dracului, mă, spuse el cu răutate, ar fi trebuit să-mi dau seama că cu un nesimțitor ca tine ar trebui să-mi țin numai pentru mine adresele cele faine. (Apoi, tot fără să mă privească, spuse printre dinți:) Dacă vrei un sfat prietenesc... ține-ți gura. Poate te-ai băgat într-un coș cu crabi sau într-un cuib de viespi. Eu unul, când mă duc la IRISUL DE PERSIA, mă mulțumesc cu ceea ce văd și, mai ales, niciodată nu încerc să mă uit prin culise. Dacă te-apuci să trăncănești la poliție, te dau ăia afară. Ăstora nu le plac povestirile astea exotice. O, Doamne, cât de complicați, oamenii, mai ales când își bagă nasul prin literatură!

(în aceeași zi, mai târziu)

Rândurile astea le scriu în plină noapte. Pentru a nota acest vis: Eram într-un magazin obscur, în orașu' ăsta, al meu, într-o dugheană întunecată dintr-unul din cartierele din vale ale Teheranului sau Ispahanului, și o vedeam lungită, alene, pe o canapea scâlciată. Și nu pe bogate mătăsuri, sau pe blănuri de preț. Cu ochii închiși, buzele întredeschise – și sexul căscat, ca după un coit violent sau după un viol deosebit de brutal.

Din crăpătura destrămată a Irisului ieșeau petale de un roșu aprins, asemeni unei flori pe care o frământă niște degete nedelicate.

O umbră se ridică pe lângă așternutul cel lugubru și o voce morocănoasă – cea a lui Bowlen-Fraser declară:

– N-ai făcut bine! Acum ai să afli ce înseamnă chinurile și moartea. Nimeni – absolut nimeni – nu mai poate face nimic pentru tine, dragă prietene...

M-am trezit înotând într-o transpirație rece. Iar coapsele îmi erau lipicioase, de la o ejaculare care tocmai avusese loc. Am scos un strigăt în care se amestecau mânia și spaima. Ușa de la dulapul meu era deschisă, deși eram sigur că am închis-o, ca de obicei. M-am îndreptat greoi spre această gaură de mister, pe care părea c-o dezvăluie unul din batanți, abia întredeschis.

O ploaie rece ca gheața sufocă trepidațiile inimii mele înnebunite: PE UN TEANC DE CĂMĂȘI ÎMPĂTURITE ȘI ARANJATE, STRĂLUCEA UN MIC PUMNAL ORIENTAL (PERSAN, TURCESC, ARAB?) A CĂRUI LAMĂ ARGINTIE SEMĂNA LEIT CU UN CORN DE LUNă...

(O oră mai târziu. Puțin înainte de zori.)

În ciuda orei nepotrivite, i-am telefonat lui Bowlen-Fraser. Era o voce de femeie, aspră și languroasă:

– E beat cui și trage la aghioase. Nu... nu... n-aș reuși să-l trezesc. Să-i las vreun mesaj?

Nu mai puteam de mânie:

– Da, șuierai printre dinți, spune-i să se ducă dracului!

Am închis. Tremuram ca varga.

Mă uit pe fereastră, când scriu aceste rânduri în jurnalul meu. E brumă, e tăcere. S-ar spune că marginile nopții alunecă încet, imperturbabil, într-un hău abject.

Ce joc face Bowlen-Frazer? Face oare parte dintr-o sectă secretă care-și are unul din cartierele generale la IRISUL DE PERSIA? Ce prost sunt!... Da' cine mama dracului a pus pumnalul ăsta în miniatură în dulapul meu?

Mâine, dacă nemernicul ăsta nu joacă cu cărțile pe masă, trimit o scrisoare la poliție și una judecătorului G. O să vedem noi.

Amintirea acestei sarabande safice continua să mă urmărească, așa cum mă urmărește melodia șfichiului din piele dansând în carne.

Doamne! Dumnezeule! O, Doamne!

N-o să scriu nici o scrisoare, nici azi, nici mâine. O să mă duc eu personal la poliție sau o să cer o audiență judecătorului de instrucție G. Nici o milă pentru James B.F.! M-a aruncat cu bună știință în haosul ăsta! Mi-a întins, dracu' știe de ce, o capcană infectă! Sunt intim convins de asta acum!

18 martie 199...

După ce am dormit câteva ceasuri, m-am trezit mohorât, abătut, nesigur iarăși de ceea ce aveam de făcut. Am meditat asupra urgenței de „a-i face felul" acestui netrebnic care mă lăsa să mă descurc singur în ceea ce numeam eu „zona intermediară".

M-am cufundat pentru o clipă în lectura Ecleziastului – una din cele mai frumoase cărți ale Bibliei. Am găsit acolo

aceste cuvinte familiare, de care am încercat - zadarnic – să mă agăț:

„...înțelepciunea este instrumentul succesului. La ce bun să știi să îmblânzești un șarpe, dacă începi prin a te lăsa mușcat de el?

Când vorbește înțeleptul, oamenii îl aprobă, pe când smintitul este desconsiderat din cauza vorbelor lui. El începe prin a spune prostii și termină prin nerozii primejdioase."*

(În aceeași zi, mai târziu)

În momentul în care voiam să ies, am fost victima unei amețeli. Imposibil să lupți contra puterilor care se năpustiseră deodată împotrivă-mi, asemenea unei păsări de pradă ce se prăvălește brutal din cer.

M-am aruncat pe un divan, mi-am desfăcut cravata, mi-am descheiat nasturele de la cămașă: în ciuda tuturor eforturilor mele, mă sufocam.

Am căzut într-un vârtej, adevărat anafor. Coboram în rotocoale spre adâncimi nespuse, și în timp ce mă înfigeam astfel într-o lume de urlete feroce, am văzut cât se poate de clar casa de deunăzi, misterioasa casă în care o biciuisem și o avusesem pe Iunona. Un chip minunat îmi apăru din străfund de ape, nefasta Ofelia cu buze murmurânde. Goală, ea mă măsura din cap până-n picioare, iar carnea ei tânără trimitea luciri adâncurilor. Sânii ei obraznici, pântecelul ei scobit, sexul ei imberb (!), coapsele ei netede de gazelă...

Iar gura ei îmi spuse:

„Va trebui să vii să culegi irisul meu de Persia. Vei regăsi casa; voi avea eu grijă de asta, dragostea mea..."

Probabil că sunt nebun, mi-am spus când mi-am venit în fire.

De ce să notez toate astea, Doamne?

În orice caz, acum îmi amintesc de TOATE.

---

* Eclezіastul, X, 10-13, traducere nouă în franceza actuală (n.a.).

Extrase din raportul inspectorului de poliție judiciară Jacques Raitz:

Casa nu mai fusese ocupată timp de mai multe luni. Din cauza unor certuri violente între moștenitorii răposatului Domn Louis V., care nu reușesc să găsească o cale de înțelegere. Acești moștenitori potențiali s-au înțeles totuși asupra unui lucru: au pus oameni care să supravegheze casa, pentru a nu o lăsa pradă spărgătorilor sau celor fără adăpost.

Se pare totuși că, în ciuda precauțiilor luate, cineva a intrat în posesia unei chei a locuinței familiei V.!

Altfel, cum ne-am putea explica drama ce s-a petrecut acolo?

Am ajuns la fața locului ca urmare a unui telefon (anonim, desigur!) (...).

... un magnific covor de Mossoul, care probabil valorează o avere – care probabil valora o avere, ar fi trebuit să spun... de vreme ce tot sângele răspândit, ca și urmele de „mucus" pe care le-am descoperit noi au deteriorat cu siguranță frumoasa mătase (...).

Victima, un anume Kevin Garrel, scriitor reputat în mediile ce se vor rafinate, ușor „decadente" (...), era întins în mijlocul acestui covor de preț. Era în întregime gol și, în ciuda tuturor investigațiilor noastre, n-am reușit să-i găsim hainele.

Gâtul îi fusese tăiat de la o ureche la cealaltă. Avea efectul atroce a acelei mutilări care, în timpul războiului din Algeria, se numea „surâsul kabil". Nu că vreau să relansez o veche diatribă!

Se scălda deci într-o hidoasă baltă de sânge maroniu, coagulat de multă vreme. („E cam multișor de când i-au luat ăștia gâtu', a declarat doctor TRANZER. E ceva odios.") Sexul îi sângera și el, cred că asasinul s-a înverșunat în egală măsură și asupra părților sexuale ale nefericitului.

(Dar, după cum a arătat autopsia și cum au confirmat-o și analizele noastre de laborator, sângele, care constituia o teacă roșie pentru penisul lui Kevin Garrel, nu era al său.)

Cum am scris și mai sus, poarta nu a fost forțată, nici o fereastră nu a fost spartă. Nimic, nicăieri, nu furniza nici cel mai mic indiciu de efracție.

În anexă, se va găsi mărturia unui prieten al victimei, ziaristul James Bowlen-Frazer (din părinți britanici, dar născut în Franța). Nu știu ce să cred despre afirmațiile acestui „martor". Pare că vrea să dea de înțeles că Garrel devenise victima unei grave depresiuni nervoase.

Dar ce trebuie să facem oare cu mărturia acestui Bowlen-Frazer? Căci – în ciuda cazierului său, încă virgin, nu e chiar „curat".

O dată cu evenimentele care au adus la putere sinistrul regim al Ayatollahului Khomeiny, el a petrecut câțiva ani în Iran. Amestecat într-un scandal răsunător (trafic cu diverse, printre care și comerț cu carne albă), el n-a fost salvat decât de prietenii sus-puse și de niște servicii aduse unor funcționari ai SAVAK-ului, hidoasa poliție secretă a Șahului.

O anchetă făcută ulterior la IRISUL DE PERSIA nu a dus la nici un rezultat concret. Nu s-a dat nici de urma Iunonei, nici a Phryniei.

Cât despre James Bowlen-Frazer, el a sucombat câteva luni mai târziu, din cauza unui infarct, luând cu el în mormânt – cum scriu ziarele – secretul său.

Sausheim/Mulhouse, martie-aprilie 1991.

KATAKHANIILE ȚÂȘNESC DIN MIEZUL ZILEI

„Sexualitatea este unul din centrele de interes capital ale conștiinței mitice."

GEORGES GUSDORF,
MYTHE ET METAPHYSIQUE

Veniserăm de la Santorin pe un vapor vai de capul lui. A bătut vântul, iar valurile mușcau din nava asta rablagită pe la babord. Unii pasageri vomitau în continuare, ca niște câini, în Marea Cretei.

Crezusem, Jana și cu mine, că nu vom ajunge în veci la Iraklion, iar marea ni se părea un adevărat ocean.

Cum nu aveam rău de mare, lăudat fie Poseidon, îi contemplasem cu o privire amuzată, în cele din urmă, pe turiștii agățați de bastingaj.

O dată ajunși, am fost fericiți c-am găsit o mașină liberă care să ne ducă la gazda noastră, un bătrân cretan amator de vinuri vechi, de vechi poeme, de pietre prețioase antice și de femei tinere. În prezent, mi s-a spus, nu mai colecționa aventuri, mărginindu-se la compania unei servitoare care-l înconjura cu drăgălășenia ei zi și noapte.

Vechea casă a profesorului Costa Karamanlis se găsea în afara drumului ce ducea de la Iraklion la Aghios Nikolaos.

De afară, semăna cu o fortăreață în ruine, dar știam că, înăuntru, era de un farmec delicios, cu terase umbroase și o abundență vegetală întreținută cu grijă.

Dincolo de pereții de incintă ai fortăreței, am fost îmbrățișați de un Costa radios, debordând de exuberanță. Incorigibil, a profitat de ocazie și a strâns-o pe Jana în brațe.

– Se-ntoarce viața-n pietrele astea bătrâne! exclamă el.

Și ugui ca un vechi porumbel ce era.

Eu, unul, nu sunt un admirator fără rezerve al Sudului. Al Sudului ăsta uscat care te prăjește fără milă, îți terciuiește creierii, te transformă în lemn mort. Iubesc, ador marea dintre insule și insulele, pentru că le înconjoară marea.

Iar în casa răcoroasă a lui Karamanlis nu mă simțeam câtuși de puțin prizonier al Sudului sufocant.

– Casa mea e și a voastră, spuse Costa. Nu voi uita niciodată ce primire mi-ați făcut, Daniel, și sunt fericit că ați găsit în sfârșit timp să vă petreceți vacanța pe pământul strămoșilor...

Costa Karamanlis era zgomotos de recunoscător. I-am cerut de o mie de ori scuze pentru că am întârziat să răspund la nenumăratele sale invitații:

– Mi-ați descris atât de bine casa, încât am impresia că am făcut mai multe sejururi aici.

Mai târziu, după ce ne-am răcorit și ne-am regăsit în grădină pentru „a bea paharul de bun venit" (Karamanlis avea un fel foarte „împodobit" de a se exprima), am avut impresia că gazda noastră era oarecum jenată, ca și cum ar fi avut o dezvăluire de făcut, dar că ezită să confere o turnură mai puțin veselă conversației.

Băuturile le-a adus tânăra servitoare, o oacheșă cu ochii neastâmpărați și cu sânii mari. „Taman ce-i trebuie mai frumos unui bătrân căruia i-a plăcut toată viața să aibă mâinile pline!" mi-am spus. Cât despre Karamanlis, nu avea ochi decât pentru Jana. Jana cea atât de blondă, cu picioarele ei lungi și bronzate, care-i ieșeau în întregime din șortul de culoarea untului.

După câteva banalități, Costa se hotărî:

– Știu că nu-i momentul, dar trebuie să vă părăsesc de îndată, pentru câteva ceasuri. Trebuie să merg la o înmormântare.

Felul în care a pronunțat cuvântul „înmormântare" a avut darul să mă tulbure. Ai fi zis că, dintr-o dată, cuvântul ăsta avea ceva obscen. Căci îl spusese din vârful buzelor.

Apoi își regăsi vioiciunea:

– În lipsa mea, casa vă aparține, nu mă îndoiesc însă că veți ști să vă umpleți timpul...

Jana îmi aruncă o privire plină de înțelesuri, care însemna: „Cam nesuferit, bătrânelu' ăsta al tău!"

Ne-am culcat devreme, după ce am inspirat parfumul serii pe terasă. Toată oboseala drumului ne-a căzut deodată, ca un bolovan, pe umeri.

Costa plecase, repetându-și de o mie de ori scuzele. Iar Jana, făcându-mi jocul, îi jură că-l scuză de zece mii de ori.

Am adormit de cum am pus capul pe pernă.

În mijlocul nopții, Jana mă trezi pentru a-mi demonstra, fără cel mai mic echivoc, că are nevoie de bunele și fidelele mele servicii. Mi-am strecurat mașinal mâna între coapsele ei: sexul ei era umed, ardea.

Gemu, își puse picioarele tremurânde de-o parte și de alta a șoldurilor mele și începu să mă călărească.

Violența ei mă surprinse.

Jana mă mușcă sălbatic de umăr, punea un fel de cruzime în felul ei de a mă strânge în brațe. Lucru la care – fără a fi câtuși de puțin masochist – o încurajam printr-o pasivitate gemândă.

De data asta, însă, mersese prea departe, și am scos un țipăt de durere: dinții ei îmi intraseră în carne, lăsând o urmă sângerândă.

Dintr-o dată, am rămas nemișcat, ceea ce provocă o mare mânie partenerei mele.

– Nu te opri, pramatie ce ești! exclamă ea, mișcându-și în continuare șoldurile.

Am intrat, slavă Domnului, în ritm și, în curând, am juisat împreună, trupurile noastre fremătând, lipicioase de transpirație.

– Ce te-a apucat? am întrebat-o după ce ne-am întins alături, înotând în noaptea cretană ca într-o mare nesfârșită de tenebre argintii.

– Despre ce vorbești? făcu ea, cu un aer de-a dreptul absent.

I-am luat mâna și i-am pus-o pe rana de pe umărul meu:

– De asta! am strigat.

– Nu știu, spuse ea, așa mi-a venit. Sângerezi... Ascultă, ai să crezi că-mi bat joc de tine... Dar aveam impresia că ceva, în noapte, ne privea. Și asta m-a... excitat... Mă simțeam din ce în ce mai lichidă și mai fierbinte pe dinăuntru.

– Ne privea cineva? Ce idee!

– Nu cineva... ceva...

– De vină e atmosfera acestei case, am murmurat eu. Asta e, și nimic altceva.

– Nu contează, spuse, îmi pare rău. Chiar că-i urâtă rana asta. Lasă-mă să ți-o sărut.

După ce Jana a adormit, cu brațele și picioarele în cruce, cu carnea oferită efluviilor moi ale nopții, am ieșit în grădină și m-am așezat sub un migdal.

Luna se înfipsese pe cer, asemeni unei monede vechi, cam roasă pe margini.

Îmi spuneam că acord prea multă importanță unui eveniment minor. Și totuși, nu puteam uita excesele Janei. Deodată, femeia asta mi se păru o intrusă, și începui să caut în mintea mea câteva metode eficiente pentru a scăpa de ea, înainte de a nu avea prea mare influență asupra tabieturilor mele sexuale care, până atunci, fuseseră mai degrabă „clasice“.

Pe zidul de incintă, înalt de aproape trei metri, o pisică se tolănise la soare. Am urmărit-o, mașinal, din ochi. Animalul se întindea, se sprijinea în gheare, se răsucea ca un omega negru, tot numai o vibrație. „Ăsta da motan!“ mi-am spus. Apoi m-am întrebat: „Dar e vorba oare de un motan?“ Într-adevăr, forma animalului îmi părea din ce în ce mai suspectă: la drept vorbind, umbra care evolua pe peretele zidului de incintă nu avea deloc forma unei pisici. M-am cutremurat și am intrat în casă.

– Am observat un fenomen ciudat, i-am spus lui Karamanlis, la micul dejun.

– Oh...

– Am văzut un soi de pisică, ce nu era chiar pisică, și care se plimba pe zidul dumneavoastră. Să fie oare animale sălbatice în ținutul ăsta?

– Ce? Aici, în Creta?!

– Nu știu, sunt destui milionari nebuni care au vile în zonă și care-ar fi în stare să-și țină fiarele în salon. Nu crezi, Costa?

A surâs, însă în ochii lui se citea o umbră:

– Tot ce se poate, deși eu unul nu cunosc nici un milionar nebun, cel puțin în zonă. Turiștii evită colțul ăsta de lume. Pentru că pe-aici nici plaja nu-i grozavă, nu sunt nici taverne tipice, deci nimic deosebit...

– În orice caz, interveni Jana, e ceva în aer.

Vocea-i era sigură, tonul calm, și totuși... descifram parcă o oarecare neliniște în vorbele ei.

– Azi ar trebui să mergeți la Cnossos...

Al naibii Karamanlis ăsta, cum schimba el deodată vorba.

– E o idee, am spus eu.

Nici eu, nici Jana, însă, nu ne-am dus să vedem vestigiile culturii lui Minos. Eram obosiți de pe urma nopții trecute, și am preferat să căutam o plajă pierdută printre stânci, la adăpost de privirile indiscrete.

Jana nici măcar nu mă asculta când îi vorbeam de efectele nefaste ale arsurilor solare.

– Nu mai pot eu de melanoamele tale! exclamă ea, în dimineața aceea, și se întinse sub razele de foc cu o impasibilă impudoare, goală pușcă, cu coapsele desfăcute, pentru a lăsa să pătrundă căldura Cretei până în străfundurile viscerelor.

– Cum vrei, i-am spus, și m-am refugiat între stânci, ferm hotărât să nu mă expun peste măsură atât de periculoaselor raze.

Tupilat în umbră, precum un crab, i-am aruncat:

– Zeii solari se vor răzbuna.

Jana, încrustată în nisipul fierbinte, nu catadicsi să-mi răspundă. Nu era decât zece, eu însă am și scos din cutia frigorifică o sticlă de bere și am desfăcut-o furios:

– Stai să vezi când s-or răzbuna zeii berii!

Ea își masă vintrele:

– La vârsta ta, excesele nu iartă.

Ceva mai târziu, am adormit și am avut un vis ciudat.

(Eram tot pe plajă, printre stânci, eu și cu Jana. Soarele ardea în mijlocul cerului, ca un foc incendiar. Nemilos, ca și cum ar fi voit să nimicească orice formă de viață pe pământ. Tânăra femeie era întinsă în aceeași poziție, iar sexul ei blond strălucea în lumina razelor de foc, provocare la adresa unor zei necunoscuți, cu pofte stranii.

În cuibul meu de stânci, nu îndrăzneam să mișc măcar un deget. Ceva teribil, apăsător, se afla între perdelele de jăratic ale soarelui la zenit.

Eram ca paralizat de niște lanțuri solare.

Apoi L-am văzut, în picioare pe una din stâncile suspendate deasupra mării Cretei. Un bărbat zvelt, cu mușchii parcă reliefați în ulei, cu părul negru și cârlionțat. Ochii lui strălucitori erau ațintiți asupra Janei.

Iar eu îmi spuneam: trebuie s-o trezești, se va întâmpla un... atât de groaznic, încât... Dar nu mă clinteam, ochii se plimbau numai de la necunoscut la Jana și de la Jana la necunoscut.

Încetișor, bărbatul acela gol coborî de pe stâncă.)

– Insulele grecești nu sunt zgârcite în minuni, afirmă Costa Karamanlis. Nici una însă nu este atât de minunată, adică plăzmuitoare de minuni, precum Creta.

Își drese glasul, bău un pahar de vin și adăugă:

– Aici își au vizuina ființele cele mai năstrușnice. Se arată noaptea, desigur, în lumina lunii, dar și la amiază, în lumina orbitoare a soarelui.

Îi aruncă o privire șmecherească Janei, mai trase nițel cu ochiul sub fustița ei minusculă, și reluă:

– Ați fi făcut mai bine dacă v-ați fi dus la Cnossos... Sunt atâtea lucruri de văzut acolo, dintr-un trecut... istoric, lipsit de pericole.

Suspină, conștient că a spus prea multe.

– Costa, am exclamat eu, dragul meu Costa! Sunt sigur că ne ascunzi ceva.

A izbucnit în râs și se oferi să ne desfacă o altă sticlă de vin.

În bibliotecă, cam sărăcuță, pentru că fusese probabil jefuită de vizitatori fără rușine, am dat peste o carte despre superstițiile locale.

Cunoștințele mele de greacă modernă fiind extrem de relative, mi-a trebuit destul de mult până am putut descifra pasajele care mi se păreau interesante. Am nimerit peste un pasaj relatând sinistrele năstrușnicii ale morțiilor-vii, numiți „katakhanas" de tradiție. Erau întrucâtva rude cu băutorii de sânge (vampirii) din Balcani.

Îmi amintesc de cuvintele Janei, noaptea trecută, după ce m-a mușcat atât de tare de umăr, încât acesta mă mai ustură și acum, din când în când: „ceva, în noapte, ne privea."

Mai era și visul acela ciudat pe care-l avusesem pe plajă.

Câteva rânduri, în cartea pescuită din biblioteca lui Karamanlis, mi-au reținut atenția:

„Spre deosebire de creaturile nopții, anumite forțe malefice se pot materializa în lumina soarelui, când astrul ajunge la zenit și când natura își ține răsuflarea."

Am închis cartea și am rămas gânditor.

Visul meu acolo, pe plajă, nu fusese oare decât un vis?

Am vrut să fiu cu Jana, dar ea dormea pe terasă, sub umbrare. Nu m-a lăsat inima s-o trezesc și să-i spun poveștile cu vampiri și cu egipteni.

O priveam dormind, cu buzele întredeschise, cu o înfățișare oarecum copilărească, întrebându-mă care-i era jocul față de mine.

În ciuda minusculului maieu de baie, care nu-i prea ascundea mare lucru din farmece, mi se părea acum de o puritate întru totul originală, și nu mai rămânea nimic, în atitudinea ei, care să-mi amintească de pozele extreme pe care le afectase în orele fierbinți ale dimineții.

Apoi, Dumnezeu știe de ce!, am început să tremur, resimțind o teamă brutală, irațională, o neliniște din cele pe care le încerci în copilărie, când realitatea se împopoțonează cu masca ambiguității.

Un foșnet ușor; m-am întors; Karamanlis era acolo, în costumul cel alb, care făcea pungi sub genunchi.

– Să n-o trezim, spuse. Vino, Daniel, am ceva să-ți arăt.

M-a luat în mașina lui ruginită, care zdrăngănea ca un tren pe niște șine prost îmbinate.

– Eram ieri la înmormântarea aceea, după ce am parcurs câțiva kilometri, iar ziua era pe sfârșite. Biet prieten, ați venit în Creta într-un moment tare nepotrivit. Ah, dacă aș fi putut prevedea ce avea să se întâmple...

Devenise brusc tare neliniștit și nu mai semăna deloc cu hedonistul care fusese dintotdeauna.

– Costa, te rog, încearcă să fii mai explicit!

– De ce crezi că ne aflăm pe drumul ăsta desfundat? Nu, lasă! Te duc la o biserică tare veche. Dezafectată de mult. Ca să-ți arăt o pictura murală. O frescă foarte veche.

Apoi a refuzat să-mi mai răspundă la întrebări. Cu încăpățânare, ațintind drumul ăsta accidentat, care șerpuia prin bolovăniș.

Biserica era mai degrabă o capelă. Complet albă în soarele de nămiază.

Deși nu mai servea cultului ortodox, probabil că niște mâini pioase aveau grijă de ea. Într-adevăr, după ce Costa își gară de bine, de rău, vehiculul în fața sanctuarului, o siluetă neagră se apropie de noi, într-o înfoire de fuste întunecate.

Iat-o pe zgripțuroaica ce veghează asupra acestor locuri. Va trebui să-i dai câteva monede.

Scotocindu-se în buzunarul vestonului lui cel boțit, îi oferi bătrânei câteva drahme.

Am făcut și eu la fel, iar păzitoarea sanctuarului ne-a sărutat îndelung cu buzele ei pergamentoase.

– E o relicvă, spuse Costa, nimeni nu știe ce vârstă are... Fără îndoială, peste nouăzeci de ani, poate o sută. Cine are timp să se îngrijească de vârsta bătrânilor din insula asta?

Am intrat în biserică și s-a instalat tăcerea când am ajuns în fața frescei ce împodobea peretele din fund.

Pe un fond de cer albastru, aproape indigo, se distingea persoana pe care am văzut-o în vis. Orice confuzie era imposibilă, pentru că culorile și trăsăturile fuseseră restaurate cu o minuțiozitate de maniac. Am rămas stupefiat, fără să pot scoate un cuvânt.

– Tăcerea dumitale, spuse Karamanlis, este edificatoare. Nu există nici trecut, nici prezent, nici viitor în insula asta. Nu e decât timpul în afara timpului, în afara lumii. O anume teorie pretinde că Creta este ceea ce a mai rămas din Atlantida...

– Să plecăm, am spus, cred că-mi datorezi câteva explicații, dragă Costa...

– Ai dreptate, ai de o mie de ori dreptate...

Pe drumul care ducea la casa lui cea veche, bătrânul mi se păru cuprins de o neașteptată oboseală.

– Înmormântarea aia era ceva mai special. Aici, în Creta, în ciuda turiștilor și a proliferării hotelurilor moderne, vechile cutume nu se dau duse cu una cu două. Și când mor anumite persoane, tradiția vrea să ne asigurăm că ele au murit... de-a binelea.

– Și defunctul dumitale, am întrebat, cam sâcâit de toate astea, a plecat de-a binelea?

– Sper. Popa i-a dat sfânta împărtășanie. Visul tău, însă, dragă prietene, continuă să mă neliniștească. Ai să-mi spui că nu-s decât un bătrân cretan nebun, eu însă îți voi spune că umbrele nopții sunt mai puțin primejdioase decât forțele care le călăuzesc prin tenebre.

– Nu sunt superstițios, Costa, și mă felicit că nu cedez misticismului, cu toate că am simțul supranaturalului. Știu că anumite lucruri există dincolo de limitele științei actuale, și poate, a științei din toate timpurile.

– Femeia asta, spuse el, știi, bătrâna de mai înainte, e o adevărată memorie vie. Cred că știe totul despre trecutul secret al insulei. E un soi de paznic, de santinelă. Acum câteva clipe, când i-am strecurat cei câțiva bănuți în palmă, a murmurat ceva, îți amintești, Daniel?

– Desigur, dar n-am înțeles...

– A spus: „Katakhanias țâșnesc din miezul zilei". Ce crezi?

– Cred că e timpul să ne întoarcem și să vedem ce face Jana. Mărturisesc că încep să devin neliniștit.

E seară. Umbrele nopții se mulțumesc să se zbenguie pe ziduri. Ferește-te mai degrabă de vrăjile solare...

Jana era pe terasă: întinsă între pahare goale și reviste răsfoite. Moțăia în ultimele raze ale soarelui la apus, cu sânii goi, îmbrăcată doar cu un slip minuscul. Karamanlis nu se sfii să-și manifeste admirația. Doar cât nu a fluierat, asemeni unui marinar în portul Iraklion.

Jana se arătă tare țârfoasă, ceea ce i se întâmpla din când în când, și luă, în falsul ei somn, o poză cât se poate de indecentă. Îmi spun că, de la sosirea noastră în insula Regelui Minos, a intrat dracu-n ea, ca să nu spun c-o arde undeva.

Mai târziu, mica servitoare a lui Costa ne aduse băuturi reci, iar Jana interpretă partitura „Oh, abia acum m-am trezit!" Știam că Costa nu se lăsase amăgit, dar, ca un vechi actor, intră în joc cu o convingere de mai mare dragul.

Parfumuri stranii, adevărate balsamuri, veneau spre noi dinspre marea Cretei.

Erau grele, asemeni sucului de smirnă, aproape grețoase – încât aveam impresia că cineva, o mână invizibilă, îmi pusese pe față o batistă înmuiată în substanțe aromatice.

Încetișor, și sub efectul băuturii, am început să ațipesc. Și cum moțăiam astfel, mi se părea că o bestie ciudată își croia drum printre straturile cu flori puternic mirositoare. Motanul pe care îl văzusem plimbându-se pe ziduri își iți botul printre tulpinile care se culcaseră luând forme ciudate. Costa și Jana priveau amândoi, în tăcere, fugara apariție și, cu o mână pusă melodramatic pe sânul stâng, mica cretană privea și ea fix la arătarea cu trăsături feline, care nu era chiar o pisică.

Umbrele sunt mai puțin periculoase decât forțele care le călăuzesc prin tenebre. Forțele acelea nu (a)dorm niciodată.

Jana întinse brațele și ciudățenia aia fugitivă se aruncă la pieptul ei gol. Tânăra cretană scoase un strigăt aspru, de o sfâșietoare senzualitate; Costa căscă ochii mari și începu a mormăi. Stomacul meu scăpă din chingi, și luptam contra unei stări de greață datorate amestecului grețos de vin și rășină și de parfumuri dulcege. Pe când Jana strângea la piept forma felină izvorâtă din noaptea straturilor de flori, eu am căzut într-un somn greu, ca o piatră într-un lac de mercur.

De acum înainte, Mâna Morții este cea care ne scutește de Viață, iar somnul nu există.

Mi-am amintit, la puțin timp după ce m-am trezit, de aceste versuri ale lui Odysseus Elytis. Mâna morții înaintase oare spre noi, pe când eram pe terasă, sub lumina îndepărtată și rece a lunii? Și ce s-a întâmplat cât am stat eu în somnul acela, asemănător somnului morții?

M-am întors spre Jana, care dormea încă, goală, de-a curmezișul patului acela cu susu-n jos, mie nerevenindu-mi

decât o fâșie îngustă în care mă cramponam într-un echilibru precar.

„De acum înainte, Mâna Morții / ne scutește de Viață / iar somnul nu există." Atunci, dacă somnul nu există, în ce zone misterioase mă aventurasem oare noaptea trecută?

Era ceva suspect în poza asta imprudentă a Janei. Dar care nu avea nici o legătură cu sexul. Ciudat. De altfel, nu-mi aminteam să fi făcut dragoste cu ea. Controlându-mă de sus în jos, n-am descoperit pe trupul meu nici o urmă de coit.

Ceea ce nu avu darul să mă liniștească, și aplecându-mă deasupra pântecelui Janei, am adulmecat îndelung: fără nici o îndoială, tânăra și frumoasa mea prietenă, curtezana asta, se-mpreunase cu furie în timpul „absenței" mele.

Cu cine naiba? Cu Costa? Sau cu felinochestia aia care i se cuibărise în brațe? M-am simțit tras pe sfoară și, în același timp, excitat.

Și totuși, știam că suspectochestia aia de care-mi fusese teamă mai înainte nu era direct legată de faptul că ea mă înșelase cu altul. De fapt, fata asta nu-mi aparținea, și putea să facă ce voia cu propriul ei trup. Nu, desigur, altceva mă irita, mă împiedica să mă comport rațional. Toate astea se petreceau pe un alt plan, dincolo de planul sexual. Lucruri cât se poate de clare, care nu mă împiedicau, totuși, să mă aflu într-o dispoziție excelentă.

M-am așezat în genunchi pe pat, deasupra corpului lățit pe tot patul al Janei. Sângele-mi bătea cu putere în artere, iar tâmplele mă dureau, pe când sexul meu avea niște pulsații brutale.

Chiar în clipa în care am zărit urma de deasupra sânului stâng al Janei, am auzit o voce aspră care părea să vină dintr-o cavernă submarină: *Las-o baltă, dragule!*

Ochii prietenei mele erau larg deschiși, iar privirea ei avu pentru mine efectul unei scurgeri de venin.

– Jana, Jana! Ce-i cu tine?

Știam însă că întrebarea asta avea să rămână fără nici un răspuns.

Costa Karamanlis îmi lăsase un bilețel pe masa pe care aveam să servim micul dejun:

„Iartă-mă, dragă Daniel, dar trebuie să mă duc de urgență la Iraklion. Pe diseară. Al dumitale. C.K."

Pe tânăra servitoare, care aștepta să ia comanda, am întrebat-o:

– A precizat cumva domnul Karamanlis la ce oră se va întoarce?

Ea a dat îndelung din cap, scuturându-și părul:

– Nu, nimic, n-a spus nimic...

Privirile ei apăsate mă umplură de o iritație surdă:

– Domnișoara Jana nu vine la micul dejun?

Erau multe subînțelesuri în spatele acestei simple întrebări.

– O să coboare îndată... Eu nu vreau decât cafea și fructe.

– Cum doriți, domnule Daniel...

Felul ăsta al ei de a se adresa musafirilor lui Karamanlis mă călca pe nervi. Se aplecă, îmi băgă pieptul sub nas și întrebă:

– Chiar nimic altceva?

Da' ce voia oare de la mine târfa asta mică?

Sosirea Janei, cu părul vâlvoi, cu un tricou mulat pe corp și cu un șort decolorat, o făcu pe Spira să o șteargă la bucătărie.

– Ai încercat s-o ai? întrebă Jana.

Marea rostogolea leneșă valuri scurte pe țărmul pustiu; tânăra mea prietenă, la fel de sumar îmbrăcată, la fel de însetată de soare, dormea în nisip. Eu, ca și altădată, stăteam la umbră, pe cât era posibil.

Îi purtam pică femeii ăsteia care mă umilea și se amuza să readucă la viață vechi țapi focoși. Dar, mai ales, eram supărat pe ea pentru că mă adusese din nou pe plaja asta

ascunsă între stânci, unde fusesem vizitat de un vis ale cărui implicații echivoce aș prefera să le uit.

Eram ferm hotărât s-o șterg din Creta cât mai curând posibil. În anturajul lui Costa, toate mi se păreau acum primejdioase și vătămătoare.

Mă atinge, parcă, răsuflarea unei puteri malefice. Treptat, puterea aceea pune stăpânire pe Jana, se prăvale peste mine, scufundându-mă într-o stare depresivă, un soi de abulie dureroasă.

Era culcată pe burtă, ascunzându-mi astfel urma pe care i-o descoperisem cu câteva ceasuri mai devreme deasupra sânului stâng.

Mi se punea un nod în gât, când mă gândeam la ceea ce se petrecuse între noi, doar cu câteva ceasuri în urmă.

Între cer și mare pogorî o liniște ce te punea la grea încercare, o liniște palpabilă. Am citit adesea, în cuprinsul câte unei pagini, această expresie: „o tăcere palpabilă", și o găsisem potrivită. Mai ales când era însoțită de adverbul presque (=aproape)! Dar tăcerea care veni asupră-mi, ca o pasăre în zbor, în după-amiaza aceea, *era efectiv aproape palpabilă!*

Și arătarea reveni o dată cu tăcerea, ca un zbor de pasăre! Părea că zboară pe deasupra plajei incandescente, sau, mai degrabă, că alunecă la câțiva centimetri de nisipul fierbinte. Și chestia aceea, de o înspăimântătoare frumusețe, ajunse la Jana în câteva secunde: rapiditatea ei mi se păru extraordinară, poate demonică.

Jana, ca și cum ar fi adulmecat apropierea necunoscutului și ar fi simțit în aerul împietrit parfumul cărnii aceluia, iluminată, se întoarse pe spate și am văzut, iarăși, urma aceea roșie care-i urâțea pieptul.

Corpul viguros al arătării (n-aș putea folosi un alt cuvânt) rămase nemișcat, doar o clipă, deasupra trupului în cruce al Janei, și a fost oribil și, în același timp, fascinant să vezi

replica aceea solară a nopții împreunându-se cu (falsa) adormită.

Ca și cum aceste două ființe, provenite din două lumi intrinseci diferite, s-ar fi dedat – în joacă și în derâdere – la prolegomenele unui număr de magie de bâlci.

Eram sigur de un lucru: arătarea nu avea umbră. Jana suspina. Mi-am pierdut cunoștința, ca și în ajun.

Am plecat din casa lui Karamanlis fără să-mi dau osteneala de a-mi lua rămas bun de la vechiul meu prieten.

În timp ce-mi puneam lucrurile în valiză, micuța Spira nu înceta să mă supravegheze, stând în ușa camerei mele, cu ochii plini de vârful unei lăncii de foc.

– Dacă vă pot fi de folos cu ceva, repeta ea întruna, și mă opream cu greu să n-o pălmuiesc.

Câteva ore mai târziu, am luat primul avion spre Paris.

Nu l-am mai văzut niciodată de atunci pe Karamanlis. Și nici pe Jana.

Târziu, mult mai târziu, am încercat să-i telefonez, să-i scriu lui Costa. Telefonul său nu funcționa; scrisorile îmi erau returnate. Cât despre poliția din Iraklion, a refuzat să-mi dea vreun amănunt.

Am recurs atunci la un detectiv privat cretan. Ăsta mi-a stors destui bani, lăsându-mă însă nesatisfăcut: Karamanlis nu mai trăia în casa aceea veche, cât despre „fata blondă", nimeni nu mai știa absolut nimic despre ea.

Într-o seară, la Paris, mi s-a părut că văd silueta Janei într-o piață oarecare, plantată cu câțiva arbori prăfuiți. Am grăbit pasul, pentru a încerca să ajung din urmă arătarea aceea, dar ea dispăru în intrarea unui imobil obscur și, în ciuda tuturor eforturilor mele, n-am putut să-i dau de urmă.

Mi-am spus atunci că, cu siguranță, scăpasem de o soartă groaznică; că era mai bine să dau dovadă de înțelepciune și să mă opresc în acest punct.

Ceea ce am și făcut.

Sausheim, primăvara lui 1992

UN ALT SOI DE VITEJII ALE LUI ERROL FLYNN

cine-roman pus în scenă de
Dan. C. *WALTHER*

„De ce să vă facă tot teatru' ăsta, șefu', când viața nu-i decât un teatru, și când teatru' ăsta n-are nici o legătură cu viața?"

RIGHARD DENVER HYAMS

Scumpa mea mătușă Martha, un suflet mare, Dumnezeu s-o binecuvânteze! – și o femeie pioasă, îl adora pe Errol Flynn. Era norocul ei că-l adora pe Errol Flynn, căci pe atunci, în anii cincizeci, eram un băiețel care nu trăia decât din cărți și din filme. Iar cinematograful însemna mai ales: Robin Hood, Vulturul Mărilor, Capitanul Blood, Aventurile lui Don Juan, San Antonio etc. Și mătușa mă ducea în sălile întunecoase, cu condiția, desigur, ca ele să fie bântuite de mustăcioara atât de finuț tăiată a lui Gentlemen Jim.

La „Cavaleria ușoară", mătușa Martha și cu mine am plâns, cu mult înainte să știu să citesc, să spun și să parafrazez „Cavaleria Ușoară", de Alfred Lord Tennyson!

„Și, pradă fălcilor primejdiei, călăreau cei șase sute..."

La vârsta angoaselor metafizice și a bâjbâielilor corporale ce rezultă, în general, nu-mi mai făceam nici o grijă pentru tulburările inocente ale aproape virginalei mele mătuși Martha. Într-o zi, într-o fițuică oarecare, am dat peste un articol în care se vorbea despre idolul nostru comun. Îl făceau acolo albie de porci, lucru care mi s-a părut deodată extrem de excitant. Astfel, am reușit să descopăr celelalte „isprăvi" ale lui Errol Flynn.

În cuvinte meșteșugite, deși destul de deșucheate, se lăsa de înțeles că Marele Flynn își omora timpul îndopându-se cu tărie și seducând tinerele fete. După ce se dregea bine, le supunea pe drăguțele alea la tot soiul de chinuri, cu ajutorul

unor instrumente și accesorii despre care, la vremea aceea, eu nu puteam să-mi fac o idee precisă.

Biata mătușă Martha!

Cu toate acestea, aventurile nevinovate ale mătușii Martha (ca și ale mele, de altfel) nu-și au locul în această cronică.

Deși protagonistul lor este chipeșul Errol.

Errol care, în seara aceea, plecase din somptuoasa sa reședință californiană pentru a da târcoale într-un cătun sinistru din zona coastei. Băuse mult, dar nu mai mult ca de obicei, și conducea cu o mână pe care whisky-ul i-o făcuse cât se poate de sigură, o mașină oarecare, de bătrânel ieșit la agățat.

Lăsase geamul în jos și respira briza marină. Pacificul zumzăia ca un stup gigantic, iar drumul, pustiu la ora aceea, părea că se oprește direct în valuri.

(*O mare navă de linie, armată cu șaptezeci și două de tunuri și guri de foc, patrula încolo și-ncoace în apele alea agitate. Căpitanul hidalgo, don Felipe Garcia Obregon de Almaviva y Cincomontes, avea o singură obsesie: să captureze și să-l biciuiască, înainte de a-l spânzura, pe căpitanul Thorpe, pirat și seducător, care-i dezonorase fiica cea mai mică, Ines Concepcion.*)

Errol dădu drumul la radio. Improvizațiile unui alt Errol, Errol Garner, invadară interiorul mașinii, și Marele Actor se simți mai puțin scârbos, cu mai puține porniri de a borî pe proprii-i genunchi.

Prea mult alcool, prea multe porcării, prea multe blenoragii îi șubreziseră scula și înmuiaseră pernițele. Îi trebuia acum din cele foarte tinerele, puicuțe a căror păsărică să fie încă aproape lipită cu cleiul copilăriei. Pe astea, le vâna ca pe niște gazele speriate, le lua la bordul vasului său, și Dumnezeu cu mila!

Echipajul iahtului său era, desigur, ales pe sprânceană. Nimeni, până acum, nu putuse avea câștig de cauză împotriva lui: majoritatea fetelor nu îndrăzneau să se plângă în poala

mamei, iar cele care își luau riscul ăsta o lăsau baltă de îndată ce el își scotea carnetul de cecuri în fața părinților înlăcrimați. Din milă filială și pentru că, neapărat, părinții se descurcau destul de greu de pe o zi pe alta.

Totul era să nu dea greș: să nu vâneze vreo puicuță de familie bună...

(Marchizul Carlos Enrique Estrada de Seistorres y Sotero se-nvârtea ca un leu în cușcă și se plimba în lung și-n lat prin Plazza, asemeni comandorului transformat în statuie. Îl căuta pe Don Juan de Maraña, atât de temutul și josnicul seducător al atât de tinerei sale fiice, Jimena Consolacion. De-ndată ce-o să pună mâna pe monstru, o să-l străpungă cu spada, ca pe-un taur învins, după care o să-i taie, cu pumnalul de Toledo, urechile și mădularul!)

În muzica celuilalt Errol, Errol intră pe Main Street. Care Main Street, unde? Main Street poate fi o oarecare stradă mare – într-un cătun de pe Coasta de Vest, botezat poate Fisherman's Omen, sau Buccaneers' Crossing. Altfel spus: centrul geografic al lui Nicăieri.

Era o vreme apăsătoare, ca înainte de furtună.

Marele actor a reperat o bombă, gen dancing pentru mârlani, pe firma căreia, niște neoane obosite și clipitoare erau gata-gata să se stingă:

HAPPY TEENIES! SHOUTING TWENS!

Trebuia să vezi și să citești ca să crezi.

Și totuși, dacă ar mai fi fost încă în stare, reclama asta l-ar fi excitat îndată pe Errol Flynn, ca pe un caribu în călduri.

DUMNEZEULE MARE!!!!

(Șeriful din Nottingham nu putea spune că are o digestie bună. O mulțime de chestii îi cădeau greu la stomac. Ceea ce-l deranja, însă, cel mai mult, era faptul că Robin întrecuse orice limită... Omul ăsta – foarte – verde o luase cu el în fundul pădurii Sherwood pe – foarte – tânăra lui nepoată Ann și o supusese la cele mai cumplite umilințe. Se pare că-i băgase chiar și-o tolbă în...)

ERROL GARNER CĂTRE ERROL FLYNN: „Hei, amice, nu-ți călări tipesa în mașină... Uită-te-n jur, amice! E plină lumea de gesturi pe care nu le-a făcut niciodată nimeni! 'Mnezeii mă-sii! Paștele și anafura!

Fac eu ceva-n aia a mă-tii!

Pe scurt, ASTA-I!... AM DEVENIT ATÂT DE VULGARI CU TOȚII, ÎNCÂT NU NE MAI MĂSURĂM CUVINTELE...

Își gară mașina în fața discotecii și se pregăti, cum putu mai bine, să-și facă o intrare pe cât de remarcabilă, pe atât de remarcată...

„Într-adevăr, e-un miros de puicuțe-n aer."

Puicuțele / nimfetele astea se legănau în ritmurile auzite, primordiale, ale tonomatului.

Errol își verifică prohabul, își netezi mustața, gârâi o dată, scurt și înaintă spre tejghea la fel de impunător ca și Turnul Babel.

– Un Bourbon! comandă el.

Înainte de a-și arunca ochii cu privirile acelea grele asupra puicuțelor care se nimeriseră pe-acolo.

(*Șase sute de cavaleri / șase sute de viteji. / Generalul urmărea prin lunetă șarja Brigadei de cavalerie ușoară. Și nu-l pierdea din ochi pe chipeșul ofițer ce avea să moară de o moarte de viteaz. Păcat: ar fi vrut să-i dea mațele-afară cu mâna lui... pentru că i-o suflase pe fecioara din Crimeea, cea cu ăia mici și frumoși...*

Când artileria rusă a început să tragă în grămadă, generalul închise ochii și-și spuse că există, totuși, o dreptate pe lumea asta!)

Evident, Errol descoperi de îndată o tânără ce corespundea gusturilor sale și – fără cea mai mică ezitare – surâzător ca Robin Hood, cu mersul lui Don Juan de Maraña și strigând-o cu vocea Căpitanului Blood, nu fără a afișa detașarea unui ofițer al Majestății Sale Prea Grațioase, plecat la atac asupra artileriei inamice, înaintă spre micuța care-și sorbea tăria cu ochii pierduți undeva, departe.

Un bocitor siropos cânta:

„Stele cad deasupra Alabamei..."

– Bună seara, spuse Errol Flynn. Pot să vă ofer ceva de băut, domnișoară?

În buzunarul vestonului său sport, pipăia mânerul sabiei de foc.

Mai târziu, pe când saxofoane tânguitoare cântau în surdină, dansa languros cu foarte tânăra fată. Blondă, cu ochi albaștri, cu câțiva pistrui, cu sâni ce împungeau pe sub bluză, puțini cam prea mari pentru a mai face față și după patruzeci de ani – e vorba de sâni, se-nțelege! – da' puțin îi păsa lui de ce-o să i se-ntâmple fătucii ăsteia peste două-trei decenii... Dansa deci languros cu ea, respirând parfumul subsuorilor ei fragede, și un altul care urca înspre el dintre coapsele ei și trecea – ca printr-un filtru – prin scobitura văii dintre sâni...

Facă-se voia ta / chipeșe cavaler / simt o mulțime de chestii între picioarele tale de călăreț al nopții, / simt țeava pistolului tău îndreptată spre coapsele mele.

... ar fi vrut el, chipeșul cavaler, da' nu era vorba decât de micul Errol care alunecase, dimpreună cu pulpana vestonului, între cei doi dansatori: actorul acesta îmbătrânind și fata cu plăcutul miros de femeie. Și dă-i frecuș!

Errol plăti. Păstrați restul. Și ieși în noapte.

Urmat de foarte tânăra fată și (...) amândoi urcară, fără un cuvânt, în banala mașină de tip ieșit la agățat, pe care Errol o alesese pentru noaptea aceea.

Pacificul mușca din continent cu dinți mici.

ANTRACT

O, suflet al dragii, bătrânei și defunctei și mereu adoratei / adorabilei mătușe Maria, dacă tot ai ajuns aici, în voia textului ăsta de care mi-e deja rușine! – prin mijlocirea, poate, a vreunui mediu rău intenționat, dar literalmente atent (!) – o suflet al morților, începusem să vă spun, încurcându-mă în propria-mi gramatică (ca și în sintaxă, de altfel), al dragii mele mătuși Martha, iertați-mi aceste infame dejecții, pretins

literare despre sublimul Errol al lungilor noastre copilării. Dar ce, viața-i viață, iar viața nu este un ecran de cinema pe care defilează imagini somptuoase, iar și iar.

SFÂRȘITUL ANTRACTULUI

Am spus cumva că Pacificul mușca din continent cu dinți mici?

Da, foarte bine... Să reluăm:

Errol conducea detașat, cu mâna (stângă) pe volan, cu cealaltă (deci, în mod fatal, dreapta) pusă perfid (?) pe genunchiul lu' aia mică, ce se numea Nancy.

(Pe genunchi, dar, atenție: NU SUB fustă!)

Nan (toți amicii și amicele o numeau așa) se smiorcăi și respinse totuși, mâna aia, încă indezirabilă.

Errol Flynn o-ntrebă pe puicuță:

– Scumpă mică, hai să ne așezăm undeva și eu îți voi povesti, în vremea asta vom bea un păhărel (ce vrei tu, baby!) cum / ce trebuie să faci pentru a deveni o vedetă de cinema. Un star, o stea, una adevărată.

O dată în plus, pipăi în buzunarul vestonului său de in, deja nițel cam boțit, curbura îndrăzneață a micului Errol.

Micul Errol, întotdeauna gata. Micul Errol... Micul Eros, aha!

Puicuța îi întoarse vorba:

– Mister, trebuie că sunteți de vârsta tatălui meu.

Ținea destul de bine la băutură, și ar fi încasat destul de ușor și câțiva pumni, dar remarcile unei fătuci căreia nu-i crescuse încă părul la fofoloancă – asta era o chestie cam dură, o directă tare vicleană la maxilarul lui Gentleman Jim! Și felul ăsta al mititelei de a-l pune la punct, de a-l „cântări", îl călca de-a dreptul pe nervi.

O să vedem noi, când Micul Errol / Eros o să-și facă intrarea... („în scenă!")

– Domnișoară Nan, vă rog, hai să-l lăsam pe tăticu' dumitale în pace, nu?...

Fata surâse din toți dinții și își preciză unele din gânduri:

– Spuneați să ne așezăm undeva, dar stăm deja jos... în vehiculul dumneavoastră, dacă nu mă înșel?

– Vă rog să mă iertați; m-ați luat cam repede. Evident, prin asta înțelegeam să ne așezăm undeva, la doi pași de ocean și să sorbim nițel din excelentul whisky irlandez pe care-l păstrez pentru prietenii mei într-o ploscă de argint, moștenită de la bunicul Flynn!

Apoi adăugă:

– Ați mai urcat vreodată la bordul unui iaht adevărat?

(Chestia asta ținea de fiecare dată; *iaht* era un cuvânt vrăjit, dacă se putea spune astfel – cuvințelul ăsta făcea să se întredeschidă chiar și cele mai nevinovate labii!)

– Nu, domnule, niciodată! De ce, cunoașteți dumneavoastră pe cineva care are un iaht?

(Te-am prins! Da, te-am prins!)

Opri mașina la capătul unui promontoriu ce domina plaja foșnitoare. Se aplecă și mușcă încetișor lobul urechii tinerei Nan.

– Fără chestii d-astea! spuse Nan și-i trânti lui Errol un pumn în piept.

– Oh, scuzați-mă, m-a furat romantismul peisajului, da' n-o să se mai întâmple!

Pe când coborau din mașină, fusta ei se umflă de la vânt și el putu repera strălucirea de fildeș a unui capăt de coapsă.

Cu nonșalanță, cum făcea și Don Juan de Maraña, își strecură brațul sub brațul gol al tinerei numite Nan și ai cărei părinți aveau o mică dugheană la Fischerman's Omen sau la Buccaneer's Crossing.

Apoi își scoase plosca de argint din celălalt buzunar al vestonului de in și o întinse lui Nan.

Ea-și sprijini capul de umărul cavalerului deja bătrâior, care i-ar fi putut fi tată, desfăcu bușonul de argint cu gesturi experte (pentru o fată de vârsta ei!) și bău un gât de whisky.

Siguranța cu care mititica dădu tăria aia de dușcă îl frapă pe Errol: „Nu mai sunt copiii ca altădată, își spuse el. Doar niște scroafe mici care..."

Se întrebă ce făceau oare scroafele astea mici, când nu erau supravegheate. Simți că-i bat venele sub tâmple, tam-tam-rata-ta-tam, și își trecu brațul drept pe după umărul fetei. Cu multă ipocrizie, mâna atinse valea cea dintre sânii ei.

Nu îndrăzni să declare:

– Sunt Errol Flynn, superstarul de la Hollywood. Am fost, sunt Căpitanul Thorpe, Căpitanul Blood, Gentleman Jim, Robin Hood, Don Juan de Maraña, cel mai mare puitor de coarne din univers...

Drept care, pe legea mea, uite-acuși îți bag deștele-n chiloței!

Nan(cy) făcu un zgomot ciudat din buze, cu limba și întrebă:

– Cunoașteți mulți actori?

(*Comandoul se strecura prin jungla birmană. Încăpățânate, insecte nenumărate se înverșunau asupra oamenilor extenuați. Primejdiile îi pândeau la fiecare pas. Iar moartea sclipea-n adâncimile silvei. Dar comandoul înainta spre propriu-i destin, în iadul acestui univers ostil, bântuit de tot felul de animale veninoase. Maiorul Nelson părea neînfricat, dar sergentul știa să privească dincolo de imaginea pe care ofițerii, chiar și cei mai buni, căutau să și-o confecționeze. Știa că Nelson era un desfrânat și un tip căruia-i plăcea să pipăie fetele. Astfel, de curând...*)

– Oh, baby, dacă-i cunosc pe actori? Dar îi cunosc pe toți! Pe cei mari, pe cei mici, pe cei mijlocii, pe giganți!

Fata tresări ușor când degetele lui Errol începură să cotrobăie prin decolteul bluzei ei. Nu protestă însă; lăsă mâna aceea de cavaler bătrâior să-și vadă în continuare de treabă.

– Bărbații care vor să aibă de-a face cu fete tinere se dau toți producători, regizori sau vedete... Și dumneata?

– Oh, Nan, baby, ce tristețe!

Îi surâse: un surâs încet, care-i descoperea dinții, albi, regulați, la locul lor... Colți de panteră tânără.

– Da' dumneavoastră, dacă merg pe iahtu' ăla, ce-o să-mi faceți?

– O, Doamne! Dar nimic, absolut nimic! Îmi place să arăt vasul unor tinere care au stofă de actrițe.

Mai luă o dușcă de tărie, iar el îi prinse sfârcul drept între degetul mare și arătător.

(*Facă-se voia ta / chipeșe cavaler / Simt eu lucruri frumoase între picioarele tale de călăreț noptatec / Simt țeava pistolului tău înfiptă între coapsele mele.*)

– Ce vârstă ai, Nan – puiule?

– Am șaișpe ani. Dar, după cum vezi, mi-au crescut sâni de femeie.

– E cât se poate de adevărat, exclamă Errol.

Faptul că Nan(cy) îl tutuia așa, deodată, pocni în noapte ca un foc de revolver.

Își mai spuse încă o dată că puicuțele astea erau tare dezghețate pentru vârsta lor. Niște desfrânate, puicuțele astea, care-i puneau pe bărbați să danseze pe o muzică tare periculoasă. Se întreba dacă n-ar fi mai bine s-o lase baltă. S-o ducă înapoi pe Nan(cy) la Fisherman's Omen... sau la Buccaneer's Crossing și să-i spună „salut, puștoaico, pe data viitoare!"

Ea, însă, a insistat:

– Da' cu sânii ăștia, aș putea face film?

Errol declară, ca un laș:

– Formele nu sunt totul. Trebuie să știi să joci comedie, să ai o dicție bună, să cunoști toți pașii de dans, sau aproape, să cânți corect...

Nan era o mică desfrânată. Și încă una hotărâtă: își descheie nasturii de la bluză, își desfăcu sutienul și-și lăsă sânii să izbucnească, amândoi la fel de frumoși ca merele de aur din Grădina Hesperidelor.

Errol băgă mâna în buzunarul vestonului și-l apucă strâns – precum ghearele Vulturului Mărilor! – pe Micul Errol.

Pe luna de argint se întrezărea o umbră răuvoitoare.

Forme cocoșate păreau să țopăie pe valurile Pacificului. În depărtare, aproape de linia orizontului, se profila un val de cerneală: era poate vasul Căpitanului Blood?

– Nu-s prea urâți, nu?

– Sunt foarte frumoși, Nan, și rar de tot am văzut alții la fel de bine conturați. Dar...

(*Don Juan de Maraña sări în camera Donei Pia. Foarte tânăra soție a lui Don Escamillo de Castro. Frumoasa stătea goală – sau aproape! – în lumina lunii, iar sânii ei erau ca merele de argint cântate de poet. „Don Juan!" gemu ea, cu o voce prelungă. „În sfârșit!" Și se aruncă în brațele seducătorului.*)

– Nici picioarele nu-s chiar așa de urâte! spuse fata.

Și-și ridică fusta atât de sus, încât îi văzu chilotul de bumbac alb, cu triunghiul Bermudelor (deși erau în California!) între coapsele rotunde și netede.

(„Am căzut într-o capcană, își spuse el, atunci. Nu sunt în stare să rezist unui chiloțel de bumbac alb. Micul Errol nu mai are astâmpăr! Trebuie s-o urc pe vas, și...")

– Îți plac picioarele mele?

– Negreșit, spuse Errol înghițind greu, ai picioare de star!

– Hei, ia stai: ai spus picioare de star?

– Într-adevăr... Ai tot ce-ți trebuie ca să faci carieră...

(„Tot ce-ți trebuie, baby, ca să faci o carieră de târfă într-un lupanar din Mesquito-City sau din Sierra Blanca... Orice catană o să-ți rupă curu' pentru câțiva frăncuți acolo, iar tu va trebui să-i lași să se bălăcească, să-ți plângă-ntre țâțe și să le curgă balele-n fofoloanca ta!")

– ...și mai știi ce? Uite: sunt o blondă veritabilă.

– Aha, spuse Errol Flynn și simți că lucrurile aveau să ia o întorsătură urâtă, dacă mai acorda multe atuuri târfuliței / desfrânatei ăsteia mititele, în fundu' căreia arde focu' ăla de

le arde pe toate fetele din Fisherman's Omen sau de la Buccaneers's Crossing.

Nancy își trase nițel în jos triunghiul Bermudelor, pe vegetația-i mătăsoasă. Niște cârlionți mititei începură să scânteieze în bătaia lunii:

– Ar trebui să te uiți mai îndeaproape. De aproape, e ca aurul, și să știi că nu-i vopsit, ți-o jur!

O vegetație blondă. Alge blonde în triunghi...

Errol își aminti de sângele rece al lui Robin Hood și de buna dispoziție pe care și-o păstra în situațiile cele mai complicate, în cele mai mari primejdii.

(„Dacă mai continuă să-și laude micile comori, nu știu dac-o să mă pot abține s-o...")

– Nan, scumpă mică, ai tot, dar TOT ce-ți trebuie ca să devii o actriță răsfățată de public. Acum, dacă vrei, o să urcăm pe iahtul meu!

Ea avu o mică ezitare, cu chiloții încă în jos, cu un deget jucându-se așa, nevinovat, cu marginile labiilor, mari și mici, apoi spuse:

– Bine, vin cu tine...

(Ăla micu' sări în sus de bucurie sub degetele nervoase ale stăpânului său. Adora labiile alea, mari și mici, sub tufele de foc auriu, în misterioasele triunghiuri ale Bermudelor, chiar și în California (!)

Micul Errol era la fel de eficace, în felul lui, ca spicul de porumb al lui Mister Popeye...

(„...așezată, cu picioarele strânse, ea urmărea scurgerea călduță, pe nesimțite, a sângelui, și repeta în sinea ei, ca năucită: „Tot mai sângerez, tot mai sângerez"*)

– Sunt nebun după tine, fată dragă, spuse Errol Flynn, și-o împinse pe Nan, a cărei fustă, și haine în general, își reluaseră forma inițială – în fundul mașinii capcană. Portiera se trânti, închizându-se ca o folie de dionee pentru prins muște, peste

* SANCTUAIRE (Sanctuarul) de William FAULKNER (n. a.).

micuța blondă (chiar că era blondă) dezghețată (sau care juca un astfel de rol!). Errol apucă iute volanul, extrem de hotărât.

Fie ce-o fi!

În curând vor fi la bord, iar acolo, după Dumnezeu, el era al doilea stăpân: toate micile triunghiuri cu vârful în jos i se deschideau. Chiar și cel al Bermudelor, sau de aiurea.

Alcoolul nu-i tulburase mintea, căci nu băuse destul. Vechiul lui matroz și complice îi amintea întruna:

– Șefu'! Tăria-i bună când ești morcovit, da' pentru jucărie nu-i bună deloc...

Și avea, într-adevăr, dreptate: alcoolul îți înfierbântă sângele, îți vine să faci totu' praf, da' la o adică, fleoșc! toate se duc dracu' și-ntreaga lume a iluziilor se prăbușește de-a binelea, ca un castel de cărți.

Dat naibii Dick ăsta bătrânu', care nu mai avea nici o treabă cu pipițele. Băutura-i înnodase mădularu-n paișpe.

Nan se uita înainte și fredona o romanță. El se-ntreba ce-aștepta ea de la viață: s-o ia de nevastă unu' frumos și bogat, care să-i asigure o viață de aur și zahăr și, în lipsă, o substanțială pensie alimentară, în momentul în care ăla ar fi plecat în căutare de alte plăceri? Ceea ce i-ar permite ei, tinerei târfe-ucenice, să se bucure de libertate în compania unor tineri înzestrați ca niște cai sălbatici!

La naiba! O mașină a poliției în patrulare! O luă aiurea, că doar nu era nebun să se lase controlat la ora aia, cu o minoră înfiptă pe locu' mortului!

Nan, căreia-i căzu fisa, întrebă:

– Da' ce, tăticu, ți-e teamă de polițai?

– Nu chiar, spuse Errol, nu chiar, da' probabil că nu ți-ar plăcea deloc să ne pună ăștia niște întrebări d-alea... deplasate.

Ea izbucni în râs, iar el se-ntrebă dacă nu cumva noaptea asta lunară nu era făcută pentru lungi reverii melancolice, în fața unei sticle de whisky sau de bourbon, în fața valurilor întunecate, tivite cu argint, ale Pacificului.

Mașina poliției îi depăși, însă, fără sirenă sau lumini de avertizare, și restul drumului se petrecu „fără incidente deosebite".

– Ei, drăcie, exclamă Nancy, cu o bucurie copilărească, da' ăsta chiar că-i un vas!

Errol o luă de îndată pe după umeri și o conduse spre pasarela de îmbarcare:

– Ăsta-i un adevărat vas, iar eu sunt un adevărat aventurier! Vino, baby, o să ți-l arăt.

Pus pe glume, Dick Denver Hyams stătea pe punte:

– Bine ați venit la bord, frumoasă domnișoară, spuse el, noaptea-i tânără încă. Trăiască tinerețea!

– Poți face oceanul cu un vas ca ăsta?

– Putem face înconjurul lumii...

– N-o să-ți cer așa ceva, tăticu'! M-așteaptă ai mei acas...

Luna era albă ca un geam plin de chiciură, iar prin fața ei treceau văluri nouroase, o mare de pirați noptateci.

(*Peter Blood, tot ce faci și tot ce spui e-n zadar, nu vei fi niciodată altceva decât un câine de răzvrătit! Răzvrătit în Anglia, la fel și aici, unde faci-cauză comună cu spuma celor șapte mări!*

Cât dispreț în vocea asta! Dar Peter Blood știa că cel ce pronunța acele cuvinte o făcea sub impulsul frustrării și al geloziei. Nu sedusese el oare, așa răzvrătit și nelegiuit, toate nevestele și fetele gentilomilor ăstora, care-și afișau onoarea ca pe o decorație?

Se ridică, își umflă pieptul, strânse pumnii și-și încordă șoldurile: *Domnule, cine v-a permis să-mi vorbiți pe tonul ăsta? Intimitatea cu care mă onorează o parte a familiei dumneavoastră nu justifică totuși, anumite... familiarități!*)

Nan era totuși impresionată, deși continua să joace partitura unei micuțe emancipate. Se lăsa cotropită de luxul iahtului tras lângă debarcaderul golfulețului ăsta uitat de lume, lângă casa asta mare care...

Luxul ăsta, care nu mai era decât moliciune în picioarele ei moleșite de căldura alcoolului.

– Băi taticu'! Știu eu ce încerci să faci... Îmi dai de băut și tragi cu gura, ca să te las să te uiți mai de aproape la ce ascund eu în chiloței...

Pe el începea să-l sâcâie chestia asta; i se părea că este o femeie versată, târfă în toată puterea cuvântului, deghizată în fetiță. Undeva, în forul lui interior, o voce îi striga:

– Las-o baltă, bătrâne! Du-o înapoi în sătucu' ei și uit-o.

Da, vocea asta bine intenționată avea probabil de mii de ori dreptate, dar el, o dată în plus, băuse iar prea mult, și de câte ori bea, trebuie să-și facă de cap. Să-și facă mendrele, el și Micul Errol. Se-ncurca, se mânia.

– Te crezi atât de inteligentă, baby? întrebă el.

Afară, se auzi o rafală de vânt, apoi râsul lui Richard Denver Hyams. Se apropie de fată și o strânse în brațe. Privind-o drept în ochi, o strânse cu putere la piept.

– Ești la mâna mea! spuse el. Acum își juca perfect rolul. Puterea obișnuinței avea din nou prioritate. Nu era nevoie de repetiție: scenariul și dialogurile se îmbinau perfect.

Mână, birjar!

O trase înapoi, așa cum făcea Don Juan de Maraña, omul care făcea față tuturor situațiilor și tuturor femeilor, nobile sau din clasele de jos, tinere sau bătrâne, fecioare sau curve!

Mână, birjar!

Simți că ceva-l arde la șale! N-am nevoie de tine acum, Micule Errol!

Hop! O aruncă ușurel pe cușetă, care era ceva mai mult decât o cușetă, și hop! îi ridică fustele-n cap.

Ea izbucni în râs: „Hei, tataie, prea ai luat-o iute!" Era evident că nu se găsea într-o situație necunoscută și că, la o adică, când o să vadă lupu', n-o să țipe după ajutor...

– Mai ușurel! exclamă ea, după ce văzu că el începe să tragă de elasticul triunghiului Bermudelor. Ușurel, tăticu', să vedem care sunt condițiile mele și ale tale... Nu cred că vrei

să-ți fac necazuri. Sunt a dracu' de minoră, și... au! Ce degete groase ai, ia mai scoate-le!

Iar își pierduse timpul de pomană. Patima, care devenise tot mai arzătoare când o asculta (cu urechea) pe Nan(cy), căzuse baltă, deodată, cățeaua!

(*„Don Juan! Ah, Don Juan! În sfârșit, în sfârșit! Mă faci să mor, dar mai ales, MAI ALES, n-aibi milă!" Dona Pia gemu în brațele seducătorului din Sevilia.*

Era prea ușor: ele nu-i rezistau niciodată, iar el le mulțumea întotdeauna!)

Acum însă își ieșise din fire, și o pălmui pe Nancy cu toată puterea, trântind-o, cu brațele și picioarele în cruce, pe cușetă. Fătuca-și pierdu tot aplombul de mai înainte și-ncepu să scâncească:

– Mă doare, nemernicule, nu știi decât să lovești femeile. Vreau să mă întorc acasă...

– Da, ai să te-ntorci la tine-acasă, târâtură. Ai să poți scânci-n poalele lu' mă-ta. Și-ai să ai ce să-i povestești maică-ti!

Spumegând de furie, ca de fiecare dată când nu-și putea atinge scopul pe căi normale, își scoase sabia de foc, măciuca răzbunătoare...

– Ai să vezi acu' dragă, cum știu să scheaune pisicuțele...

Acum, părea îngrozită, cu ochii holbați, ațintiți asupra nodurilor brutale ale Micului Errol.

(Micul Errol era o reușită din toate punctele de vedere. Nu orice sculă d-aia artificială, un înlocuitor d-ăla urâcios, ajutor la nevoie în bordele, ci un *olisb-os* nobil, demn de amorurile antice, când, sub cerul elen, egiptenii le fugăreau pe nimfete prin plantațiile de măslini, la ceasul când soarele cădea vertical pe pământ.)

O imobiliză cu fermitate, încurcată în propriile-i fuste, cu obrajii ca focul, cu ochii ca un porțelan prea alb: lăsând o clipă din mână sabia lui Eros, îi smulse chiloțelul de bumbac.

Care plesni, se rupse, lăsând în sfârșit fără apărare crăpătura creață, ale cărei ispite blonde Nancy i le arătase mai înainte!

Crăpătura și creții pe care și-i răscolise cu vârful degetelor, și spre care el ținteа acum cu capul mare și îndărătnic al Micului Errol.

– Asta nuuuu! strigă Nancy, răsucindu-se pentru a scăpa de strânsoarea lui Errol cel mare și de asaltul Micului Errol.

– Ai să vezi ce-o să-ți placă! ricană marele actor și propti capătul lui olisbos pe sexul tinerei prăzi.

Afară, în noaptea californiană, valurile Pacificului au părut că-și țin răsuflarea, iar grosolanele hohote de râs ale lui Dick Hyams au fost brusc estompate.

Nancy tot se mai zvârcolea, dar gemetele și suspinele încetaseră, ca și cum și-ar fi păstrat toate forțele pentru a-și încorda mușchii pântecelui. Deodată cedă, asemeni unui manechin făcut bucăți.

Errol împinse înăuntru sabia de foc, delectându-se dinainte cu înfrângerea micii târfe.

(*Era foarte exaltat, foarte mâniat. Dumnezeu știe cum reușise pișecioasa asta mică să i se scurgă printre degete... trântindu-i, așa, în trecere, un șut în fudulii. Năvălise pe punte, ca și cum ar fi ars-o-n fund – și întrucâtva, așa și era. A plonjat în mare, urlând, ca o apucată, avea să precizeze R.D. Hyams în depoziția dată în fața șerifului din Fisherman's Omen / Buccaneers' Crossing și-ncepu să înoate spre mal, care, de altfel, nu era decât la câteva cabluri de iaht – cu mai multă agilitate decât Esther Williams, trebuia să admită, în cursul aceleiași depoziții, același R.D. Hyams – luându-l cu ea pe Micul Errol! În orice caz, deși a scotocit după aceea peste tot, Errol nu a reușit să mai dea de urma scumpului său tovarăș de aventuri.*)

– A-ntins-o, târâtura! urlă el, țâșnind la rându-i pe punte și înjurându-l pe credinciosul Dick.

– Nu puteai să-i ieși în cale, 'mnezeii mă-sii!

– Nici n-am avut timp s-o văd, gemu R.D. Hyams. Că s-a și aruncat în apă...

Arătau amândoi ca doi bătrâni ramoliți, vai de mama lor, își spuse Hyams, care-și păstrase sângele rece și gândea: „tot trebuia să se-ntâmple-o dată și-o dată"; pișecioasa asta mică o să ne facă atâtea necazuri, că n-o să ne mai vedem capu'! Sper că n-a luat cu ea vreo probă pentru instanță."

Proba în instanță, era, evident, olisbosul pe care acest mare nebun de Errol începuse să-l bage, ca pe-un piolet, în frageda crăpătură a lui Nan...

– Șefu'! Las-o baltă!

Mititica înota acum de-a lungul debarcaderului, lunga jetelă de cerneală în valurile Pacificului, veșnic cu o creastă argintie fin cizelată.

Errol era frustrat. Îi spuse asta și lui Denver Hyams. Dar în termeni absolut obsceni.

Dar ceea ce-l îngrijora cel mai tare era pierderea scumpului său tovarăș de escapade nocturne, din bar în șantan, din bombă-n bordel.

Nu avusese nici măcar satisfacția să-l bage pân' la prăsele în (...) păcătoasa de Nan(cy). Nici măcar atât... O văzu pe fată ieșind din apă, urcând pe țărm, alergând spre șosea.

Înota foarte bine, chiar și așa, în fustă și-n bluză. Pantofii însă, și-i pierduse; unul rămăsese pe punte, celălalt probabil dispăruse în valurile Pacificului.

– Nan! Baby! Urlă el. Întoarce-te, nu pleca! Am glumit, era un joc! Înțelegi? Doar un joc!

Descumpănit, se întoarse către Dick:

– Poate c-ar trebui s-o ducem acasă...

Fata alerga prin nisip, foarte aproape de șosea. Iar pe drum apăru strălucirea necuviincioasă – a unor ochi de tigru! – o pereche de faruri.

– Las' pe mine! afirmă R.D. Hyams.

Spera ca nimfeta să nu facă prea multe necazuri și că un pumn de dolari ar aplana eventuale veleități de revoltă. Totul

era să o ajungă înainte de a reuși ea să atragă atenția vreunui automobilist.

Farurile au măturat bezna, au trecut mai departe, s-au stins în neant.

Dick alerga cât îl țineau picioarele pe debarcaderul sonor.

(*Pacificul gâlgâia încetișor pe nisip. Își lăsase acolo tot felul de dovezi ale activității sale nocturne.*

Doi tineri care mergeau de-a lungul plajei – deși era particulară, iar trecerea pe acolo se știa că este interzisă! – în căutare de scoici, descoperiră astfel, pe jumătate îngropat în nisipul umed, un mare penis sintetic, de un realism izbitor.

Tânărul făcu o remarcă deșucheată, fata, însă, se mulțumi să ia de pe jos olisbosul și să-l mângâie cu vârful degetelor.

– Aruncă! spuse băiatul, deodată încurcat. E scârbos, și plin de microbi!

– Mie-mi spui, ricană fata, s-a marinat ĂSTA în saramura asta, Dumnezeu știe de când!

Apoi, privindu-și prietenul drept în ochi:

– Crezi că EL a servit mult? întrebă ea.

– Aruncă-l! repetă băiatul. Vocea sa albă o făcu pe fată să tresară.

Aceasta ridică din umeri, luă mădularul de pernuțe și-l înfipse încetișor în nisipul umed.

În timp ce proceda astfel, își dădu seama că are furnicături în pântece și, ridicându-se de jos, își spuse: „M-am udat toată." Apoi, se rușină de aceste gânduri, alergă și se aruncă în brațele amicului și-l sărută cu castitate, din vârful buzelor, pe buze.

Degrade înlănțuit pe soarele roșu. Muzică.)

Notă finală

Filmele la care fac aluzie parantezele acestei istorioare sunt, în ordine, Vulturul Mărilor, Aventurile lui Don Juan,

Aventurile lui Robin Hood, Șarja Brigăzii ușoare, Gentleman Jim, Aventuri în Birmania și Căpitanul Blood.

și

Trimitere

Dacă povestea asta edificatoare nu ar fi consacrată sufletului defunctei și dragii mele mătuși Martha, ea ar fi, evident, dedicată prietenului meu Maxime Benoît-Jeannin!

CABALA SOSIILOR

„Într-adevăr, cu cât merg mai mult, cu atât sunt mai tentat să cred că doar dumneata și cu mine, în toată lumea asta, valorăm ceva."

Legături primejdioase, scrisoarea 100,
Vicontele de Valmont
către marchiza de Merteuil
Chaderlos de Laclos.

Frigul năvălea tot mai tare în casă. Mă întrebam, cu neliniște, cât mai avea să se înverșuneze furtuna împotriva pereților ăștia vechi. Vântul înghețat mă umplea de o surdă îngrijorare, și faptul de a fi rămas singur cu visele mele (obsesiv?) îngroșate – un capriciu bizar pe care acum mi-era teamă că-l voi plăti scump – mă scufunda într-o continuă stare de prostrație.

La început, salutasem această fericită singurătate. Îmi spusesem că voi putea, în fine, lucra în liniște, fără incursiunile/intruziunile neîncetate ale celor care se pretindeau prietenii mei și care aveau un singur gând: să profite la maximum de slăbiciunea mea.

Casa e destul de departe de sat și, când ninge, te simți atât de izolat de restul lumii, încât ai putea fi supraviețuitorul unei vaste catastrofe. Nimic din toate astea, însă, știu bine, iar dincolo de perdeaua de alb, blestemata de civilizație continuă să funcționeze ca un motor bine ambalat, al cărui unic scop este să se hrănească cu propriile-i trepidații.

Cum v-am spus, la început mă simțeam în largul meu în liniștea câmpiei, având șansa de a recupera o bună parte din timpul pierdut pe nimicuri. Profitam deci cât puteam, petrecând ore nesfârșite în laborator.

Astăzi, marile descoperiri nu se mai fac în case retrase, ci în laboratoarele marilor holdinguri, datorită colaborării a numeroase echipe de cercetători, furnici pline de zel, atente

la ordinele inteligenței centrale. În felul ăsta, cel puțin, n-or să mai existe geloși, chiar dacă mai rămân unii frustrați!

Proiectul la care lucram aproape singur îmi luase cea mai mare parte a timpului pe care-l aveam la dispoziție. Eram conștient că și alți oameni de știință erau aplecați deasupra acelorași mistere, eu însă contam pe instinctul meu pentru a-i învinge în acest domeniu. Unul clădit pe nisipuri mișcătoare, plin de primejdii.

Mă apucasem să fixez jaloane într-o zonă încă interzisă, în care riscam să fiu de-a dreptul măturat de cine știe ce furtună iscată de undeva.

Oare chiar s-a schimbat lumea?

A scăpat oare omul de temerile sale înnăscute, cea de întuneric și de necunoscut? Dați-mi voie să mă îndoiesc!

Dar acum?

În casă era tot mai frig, iar eu tremuram din ce în ce mai tare. Mă întinsesem pe divanul din salonaș, sub o veche cuvertură de lână, zdrențuită. Stăteam cu ochii închiși, pradă unor vise din ce în ce mai amare.

Salonul se afla deasupra laboratorului. De acolo vin niște sunete care au darul să mă înspăimânte.

Ascultam acele zgomote, care veneau tot mai clare, tremurând. Știam că era o prostie: fiindcă dovedeau, fără putință de tăgadă, că experiența mea reușise. În unele cazuri, însă, e preferabil să ai un eșec usturător, decât să ți se realizeze un vechi vis... pervers.

Am cunoscut-o pe Sheba la sfârșitul studiilor mele la S. Pe atunci, eram un băiat inteligent, dar de o inteligență orientată spre cea mai crudă negare și ironie. Am întâlnit-o într-o seară de mai, în campusul pustiu (majoritatea studenților profitase de vacanța de Rusalii și plecase care încotro), dar într-o ținută cel puțin fantezistă, care mi-a atras imediat atenția. Era îmbrăcată într-o cămașă bărbătească descheiată la mulți nasturi, un pantalon larg și niște papuci verzi, de-a dreptul hidoși. Probabil că era de o senzualitate cvasianima-

lică, de vreme ce, împopoţonată-n halu' ăla, era în stare să emită o multitudine de semnale erotice.

Eu unul, am fost sedus cât ai clipi. Aş putea chiar spune că tremuram şi fremătam, asemeni unui mascul care adulmecă în aer puternicii hormoni feminini!

Am început să facem conversaţie, şi am văzut că nările-i palpitau. Şi ea mă... respirase în atmosferă!

Nu-mi amintesc despre ce am discutat. Dar nu are nici o importanţă, nu-i aşa?

Ceva mai târziu, ne aflam într-unul din tufişurile din parc: îi desfăcusem cămaşa, parcă prea bărbătească, şi-mi scăldam obrajii în sânii ei. Am făcut dragoste chiar acolo, pe pământ, mormăind furios. Străpungând-o, am avut impresia că-mi bag sexul într-o teacă de foc lichid.

.Mult mai târziu, pe când încercam să ne tragem răsuflarea, gâfâind de zor în întunecimea boschetului, am înţeles că intrasem atunci, pe loc, într-un univers straniu şi violent. Deodată, în timp ce mă pregăteam să încep o viaţă monotonă, în care perversitatea mea avea să moară de plictiseală şi de sentimentul frustrării, descopeream o pasiune devorantă, ce părea să redea libertatea fantasmelor mele.

Sfârşitul acela de semestru l-am trăit în stare de transă. Sheba se găsea într-o dispoziţie asemănătoare.

Era de ajuns ca, mergând prin parc, să trec prin faţa tufişului unde ne-am descoperit acea furie reciprocă şi să am o erecţie aproape dureroasă.

Se spune adesea că realizarea fantasmelor conduce la o uscăciune a imaginaţiei şi îi transformă pe amanţii cei mai înverşunaţi în personaje triste şi blazate.

Nu la fel s-a întâmplat cu Sheba şi cu mine. În ce ne priveşte, dorinţele noastre nu puteau avea limite. Când se pornea sălbăticia aceea, ne lăsam în voia vijeliei, într-o neîncetată derivă printre stâncile veşnice de la suprafaţa apei.

Veşnic, spuneam, vreau să te posed veşnic. Vreau să simt în jurul penisului meu valurile fierbinţi şi sărate ale sexului

tău. Vreau să le simt în gură, ca pe cea din urmă revenire a delirului... Vreau...

Ochii negri ai Shebei, păru-i plin de întuneric, gura-i ca o rodie, dinții strălucitori, mușcându-mă de peste tot, sânii cu sfârcuri atât de zvăpăiate, crupa ei în cascadă, atât de generoasă. Fildeșul ușor bronzat al coapselor și melcul cu sălașul cel bine mirositor.

La moartea ei, am căzut într-o depresiune atât de profundă, încât puținii prieteni care-mi rămăseseră au crezut că nu mai am mult de trăit.

În noaptea care a urmat, m-am strecurat până la ea, neputând să cred că a plecat pentru totdeauna.

Ținusem să mă ocup personal de înmormântare și m-am opus să fie dată pradă flăcărilor de la crematoriul orașului. Am petrecut cu ea o ultimă noapte – îmbrățișând, înlăcrimat, corpul acela înghețat. Sugând cu înfocare sfârcurile acum amorfe ale sânilor ei, frecând între degete vegetația pântecelui ei. Nu aveam senzația că fac ceva rău, căci știam că Sheba, dacă i-aș fi cerut asta înainte de moarte, mi-ar fi dat permisiunea să o folosesc și s-o seduc pentru ultima oară.

Umezeam carnea cea neînsuflețită cu o limbă furioasă, înainte de a o supune, cu gemete înspăimântătoare. Orgasmul a fost violent, dar derizoriu, o copie palidă și nedemnă a celor pe care le cunoscusem în brațele Shebei.

Astfel, înainte de a o încredința valeților morții, am făcut ceea ce aveam de făcut.

Am căutat să fac față și deprimării și muncii. M-am scufundat în studiu, așa cum te arunci în mare. Eu, care eram atât de leneș, am făcut adevărate minuni. Cum somnul nu se mai lipea de mine, am renunțat la orele de somn. O dată cu biologia, am studiat și științele oculte.

Am găsit consolări bizare în Kabbala și în scrierile funeste, în care spirite mai pervertite decât al meu se străduiseră să umple de sarcasm tot ceea ce displăcea demenței lor.

Și, în sfârșit, într-o zi am început să înțeleg.

Scopul pe care nebunia mea îl fixase inteligenței mele începea să devină tot mai puțin inaccesibil. Sau, cel puțin, îl presimțeam mult mai puțin îndepărtat de mine, decât mă temusem eu în atâtea groaznice luni și în atâtea nopți interminabile. Nopți prostește de caste, căci Sheba mă obseda în asemenea măsură, încât nu puteam accepta o aventură „igienică“ cu o fată de moravuri ușoare și mai mult sau mai puțin imaginativă.

Urletele frustrării mele se auzeau până la cer și până-n străfundurile iadului.

Aveam obiceiul să țin, în acele zile și nopți de singurătate, un fel de jurnal paralel: îmi notam impresiile, uneori și visele, într-un carnețel cu coperte negre. Îmi luasem obligația, de asemeni, de a mă analiza și în acest caiet mare, de un verde pal, pe care-l țineți acum în mână (dacă totul s-a petrecut așa cum mi-am închipuit eu!), Maestre, și din care veți extrage, cu siguranță, învățăminte utile științei dumneavoastră despre digresiunile firii omenești.

(Fragmente extrase din carnetul negru)

Stau aplecat deasupra Lucrului. Doamne, Dumnezeule! Cum aș putea oare descrie altfel spectrul neînsuflețit al dragostei mele? Spectrul neînsuflețit al dragostei mele, ce expresie pretențioasă pentru o atare deznădejde!

Stau aplecat asupra corpului și, contemplându-l, scriu aceste rânduri. Două gânduri se învrăjmășesc în sinea mea: cel al omului de știință, care mă străduiesc să fiu și care caută să privească Lucrul cu ochi lucizi, și cel al omului împătimit, care vrea să-și aducă obiectul dragostei de dincolo de pârjolul pustiului...

EA e culcată într-o cuvă de cristal. Plutind într-o licoare închipuită de mine, precum un făt uriaș, bălăcindu-se în lichid amniotic.

Îmi amintesc noaptea ce a urmat morții ei fizice. Și omul de știință se prăvălește în neant: erecția mea este brutală, intensă, dureroasă. Lacrimile-mi curg, fără ca eu să vreau sau

să le pot opri. Iar blestemele-mi curg pe buze, asemeni unei litanii nesfârșite.

Deodată, mi se pare că adulmec mirosul de femelă al Shebei.

Răbdare! Răbdare!

(Dragă Maestre: contez pe dumneata că vei face ce știi mai bine din frânturile astea de gânduri, din aceste cuvinte așternute-n grabă, din aceste fraze neterminate! Veți pleda deci pentru nebunie? Veți pleda pentru *iertarea* geniului? Fie ca Dumnezeu să vă inspire... tot atât cât Demonul m-a inspirat pe mine!)

Frigul continua să-mi dea târcoale, iar eu făceam eforturi să nu adorm. Îmi reproșam că am atât de puțini prieteni, nici o persoană de încredere căreia să-i pot povesti despre neliniștile mele. Singur, în casa asta izolată, privit cu neîncredere de rarii vecini (în marea lor majoritate, țărani neșlefuiți, care probabil că nu renunțaseră la superstițiile lor înfiorătoare, altădată o modă prin munții ăștia), neîndrăznind să mă folosesc de telefon pentru a chema pe careva în ajutor, mă simțeam din ce în ce mai străin în lumea asta.

...O dată, o singură dată, în cursul acestei lungi așteptări, am închis casa și am plecat la Monteraux. Pentru că cineva îmi indicase acolo un bar liniștit, unde niște gazde discrete îți ofereau niște servicii la fel de discrete în penumbra boxelor ascunse îndărătul unei perdele de plante verzi. Îmi spusesem că niște mângâieri interesate pot fi la fel de valabile (și mult mai rapid) ca o escapadă solitară în căutarea unei aventuri ipotetice.

Pe drum, mă simțeam înconjurat de o insuportabilă ostilitate. Mă deplasam printre pulpanele unor nori groși, de zăpadă, conducând stângace, fără cea mai mică prudență. Zăpada începu să cadă încetișor, iar eu aveam impresia, din fericire pentru foarte scurt timp, că devenisem prizonierul unui peisaj diferit, absolut necunoscut. De mai multe ori era să ies de pe șosea și să aterizez în decorul de un alb atât de lugubru.

Mă găsisem să ies din bârlog chiar la prima zăpadă. Mare prost eram!

La Monteraux, nu se putea vedea nimic peste lac. Credeam că mă pierd în cotloanele unui degrade de tonuri de gri.

La bar, am dat peste o frumoasă brunetă care m-a condus într-o boxă liberă, după ce mi-a spus că se numește Serena. Era foarte cald, iar eu transpiram din plin.

Serena asta (la vreo douăzeci și cinci de ani, cred!) avea niște picioare frumoase, pe care fustița i le expunea cu generozitate, și niște sâni confortabili. Totuși, regretam deja că mă aflu acolo; mă simțeam trist și tulburat.

După o dușcă de alcool, Serena m-a întrebat dacă nu mă simt bine. Am protestat și am început să dau iama prin decolteul ei, apoi printre coapsele ei docile.

O detestam, pentru că ea era vie, iar tu, tu erai *încă* moartă, Sheba!

Mirosul ei era cât se poate de slab. Ascuns de parfumuri și de deodorante corporale. Degeaba i-am ridicat fustele-n cap, și mi-am băgat nasul între picioarele ei, până-n cumpăna furcii, n-adulmecam decât absență. Atunci am încercat să-i dau limbi, ca să-mi dea, în sfârșit, ceva din mirosul ei intim. Iritată, ea mi-a cerut să încetez și s-o las pe ea să acționeze.

M-a deschis la prohab și mă făcu să mă simt bine. M-am întins pe banchetă, conștient că acum nu mai sunt eu conducătorul jocului. S-a lăsat pe vine în fața mea, cu sânii goi și, după ce a ținut-o nițel în mână, începu să mi-o frece cu multă drăgălășenie și pricepere. „Hai, îmi spunea, vorbindu-mi ca unui copil, asta o să-ți facă bine, dragul meu." Priveam, ca hipnotizat, jocul degetelor ei pe sexul meu, ascultând vorbele ce le spunea, ca pe o lecție învățată pe dinafară. „Hai, iubitule, concentrează-te asupra mădularului, doar asupra lui." M-am încordat ca un arc și am ejaculat pe pieptul ei dezgolit.

Unde, unde era mirosul ei?

Zăpada, frigul. Absența.

Zgomotele casei. Trosnituri, precum o navă care scrâșnește din toate încheieturile. Corabia rămasă fără catarge, o jucărie în voia ăstui vânt înghețat.

Cu o mână pe paharul gol. Nu am curajul, Doamne, nu-l am, să mă ridic și să văd ce se întâmplă în laborator, unde am impresia că aud oarece rumoare. Care urcă încetișor înspre mine – croindu-și parcă drum prin pereți și pardoseală.

Și frigul asta...

(Fragmente extrase din carnetul negru)

(...) În noaptea asta, am avut un vis ciudat. Și am văzut, cum spune poetul, *ceva de groază*!

Eram în laborator și contemplam cuva de cristal. Lumina lămpii, ca un soare palid, iriza clarobscurul. Ca și cum luna de afară ar fi cedat locul unui astru străin, strecurându-și lănciile de lumină prin răsuflătorile astupate totuși de zăpadă.

Ceva începu să bolborosească: irizarea aceea vălurită părea că vrea să ridice corpul palid al scumpei mele Sheba.

Eram în așteptarea învierii. Deja eram în extaz.

Și, într-adevăr, corpul gol al Shebei se ridica deasupra cuvei de cristal. Arătarea întinse brațele, în timp ce ochii se deschideau, aruncând înspre mine flăcări devoratoare.

Adevărată cruce a Sfântului Andrei pivotând în jurul unui cui înfipt la intersecția brațelor ei, Sheba, cu mâinile și picioarele desfăcute, ajunse deodată la un metru deasupra cuvei de cristal. Apoi se ridică în picioare în vid, cu ochii bulbucați. Gura i se rotunji, buzele începură să-i freamăte:

„SSSSSS... SSSSS... SSSSS" spuse ea, asemenea unui șarpe ce se pregătește să lovească.

Sânii umflați gata să plesnească; pântecele admirabil de bine bombat.

Buzele fascinante ale vaginului ei palpitau, pliuri vii, corolă cu vibrații luxuriante, al căror parfum mă făcu să delirez.

– Vino, spuse. După ce-și încolăci limba într-un mod insuportabil de obscen. Vino, sunt caldă, bine mirositoare, gata pentru tine.

Rămânea însă departe de mine, căci plutea încă la un metru și jumătate de sol.

Atunci, cuprins de disperare, am încercat să scap de legile inevitabile ale atracției terestre, fără a reuși însă nimic altceva decât niște țopăieli caraghioase.

„SSSSS... SSSSS..."

Eram gol acum. Nu-mi aminteam, însă, să mă fi dezbrăcat. Penisul meu în erecție amenința femeia aceea spectrală, ce stătea în picioare în vid.

M-am apropiat, gâfâind. Iar ea se roti încă o dată în jurul axei sale, de astă dată la verticală. Păru-i îmi atinse încordarea cărnii. Asemeni unor cravașe de lumină neagră. Iar buzele – mi-atinseră vârful sexului.

M-am trezit brusc, scăldat în sudoare, cu coapsele năclăite de spermă.

Din laborator veneau acum gemete și horcăituri. Ca cele scoase de o femeie care juisează, care juisează în continuu. Dumnezeule mare! Nu mai puteam. Am coborât scările împleticindu-mă. Laboratorul era întunecat, iar singurele sunete pe care le puteam distinge erau gemetele vântului furios, ce bătea în rafale în jurul casei.

Am fugit, neîndrăznind să mă apropii de cuva de cristal.

Dragă Maestre Hansen,

Sunt disperat. Intenționez să-mi pun capăt zilelor. Așteptarea este prea insuportabilă.

Cred că m-am aventurat într-un domeniu încă interzis, chiar și oamenilor de știință.

Ia te uită? Să fie oare o întâmplare faptul că m-am instalat aici, în coasta munților ce domină lacul Leman?

Oare nu aici, mai precis la câțiva kilometri de aici, a visat Mary Shelley Prometeul ei modern? Că a dat naștere, între două asalturi ale tânărului ei amant, ea, care era încă o tânără atât de fragedă, unui monstru făcut monstru doar de răutatea oamenilor?

Și cine sunt EU? Creator de Monștri? Sau, neapărat, cei doi la un loc?

Mi-e teamă că experiența refuză să ajungă la un rezultat. Nu știu de ce!

(În foc cu scrisoarea asta infamă, în foc!)

Și totuși, o păstrez! Ce aberație, Doamne, ce blestemată aberație!

Tocmai m-am întors de la laborator, unde i-am citit scrisoarea asta lucrului care înota în propriu-i suc. Lucrul ăsta care nu este Sheba.

O clipă, am crezut că atmosfera din cuva aia împuțită își ținea răsuflarea. Casa ASCULTA, dar EA, nu, lucrul ce refuza să devină SHEBA!

Atunci, cu ochii ațintiți asupra cărnii palide ce plutea în apa din cuvă, am început să mă înjur cumplit și...

Lua-m-ar naiba!

CAPUT MORTUUM. s.m. Termen de chimie veche. Reziduu din care nu se mai poate scoate nimic. x Fig. și peiorativ. Valoarea reală, restul definitiv al unor lucrări, eforturi, combinații, teorii etc., care promiteau marea cu sarea, și care, în cea mai mare parte, n-au dus la nimic. x La Plural. Des caput-mortuum: E. Caput, cap (vezi Chef) și mortuum, mort: cap mort, adică reziduu din care vechii chimiști nu mai puteau scoate nimic, din care au scos, prin distilare, diverse elemente, sulf, mercur, partea cea mai volatilă a corpurilor, cărora le dădeau denumiri din cele mai bizare.

Emile LITTRÉ, Dictionnaire de la Langue Française

Frigul din casă.

Vermii albi ai frigului în membrele mele, în măduva oaselor mele, în carnea fragilă a pântecelui meu.

Ceva mai devreme, cum frigul pătrundea ca o lamă în mușchi, mi-a fost teamă că voi rămâne paralizat, că voi sucomba asalturilor timpului ăsta urât. Am hotărât să fac ceva mișcare, convins, deodată, că răul se afla în spiritul meu, în imaginația mea înfierbântată.

M-am înfăşurat în pardesiul cel larg şi am ieşit în zăpada ce cădea în rafale.

Mai întâi m-am împleticit, oarecum înviorat, am făcut câţiva paşi, îndepărtându-mă de casă. Curând, aceasta dispăru: deja se pitula după un perete de brumă alburie şi pârâitoare.

Cu inima bătând, am încercat să pătrund misterul cel livid.

Degeaba: nu se vedea nimic la doi paşi. Dispăruseră şi casa, şi copacii cu vârfurile rotite. Nu mai exista aproape nimic altceva decât albul acela sonor.

„Ţi-ai pierdut minţile, m-am dojenit eu, nu mai ai un dram de bun-simţ. Ce cauţi tu pe frigu' ăsta? Ai să cazi, şi n-ai să te mai poţi ridica, or să te găsească ăştia ţeapăn şi albit. Şi-or să-ţi spargă membrele sloi cu ciocanul, ca să te poată băga într-un sac sau într-un coşciug."

Cineva sau ceva gemea acolo departe. Înspre pădure. Primii arbori, ştiam, se găseau la doar cincizeci de paşi de casa cea veche, dar privirea nu bătea până acolo.

S-o iau la fugă? Să mă refugiez în casă, pentru a încerca să scap de Ceea ce Da Târcoale prin Frig?

Pe când îmi puneam alte mii de întrebări stupide, o siluetă neclară se iţi din ceaţa îngheţată. Un câine ciobănesc alsacian care gâfâia din greu, cu răsuflarea tăiată de bruma pârâitoare.

M-am pus în gardă, ca un boxer, întinzând în faţă braţul apărat de lâna groasă a pardesiului.

Câinele mai avea puţin şi se repezea la mine, arătare de lup în seara de iarnă, când răsună un strigăt, poruncitor:

– Aici, Rex!

(Rex: câinele se numea într-adevăr astfel, deoarece patină o clipă pe zăpada ca sticla, înainte de a rămâne nemişcat, scheunând jalnic.

Un bărbat se contura pe peretele de frig:

– 'Ziua! Domnu' WANNER! Pe o vreme ca asta!

Era Tozzi, omul însărcinat, de obicei, să vegheze asupra casei mele. Nu ştiam că are un câine atât de viguros, în stare să te facă bucăţi, cel puţin pe mine, aşa slab cum eram.

– Am încercat în mai multe rânduri să vă telefonez...

Nu-mi aminteam să fi auzit soneria telefonului, și am îngăimat o scuză oarecare.

– Intrați, domnule Tozzi, să bem un păhărel împreună...

Din nou singur. Tozzi a plecat după ce a golit jumătatea unei sticle de coniac. Este un tessinez care se plânge cu amărăciune de ceilalți elvețieni, germani sau francofoni.

Rex a adulmecat peste tot prin casă și, în fața scării ce ducea la pivniță, a început să geamă, să schelălăie, să scheaune.

– Nu-nțeleg, spusese Tozzi, nu e-n obiceiurile lui să se comporte astfel, ca o javră tâmpită și fricoasă. Ce ascundeți în subteran, Domnule Wanner? Un cadavru?

Ricanase. Am mai băut un pahar.

Câinele tăcuse până la urmă, dar rămăsese în defensivă, cu urechile în jos și cu limba de-un cot.

După plecarea lor, n-am putut rezista ispitei: m-am refugiat în laborator. L-am contemplat: păreai ceva mai vie. Cărnurile tale străluceau. Puteam face abstracție de lichidul șters în care pluteai. Sânii ți se întăreau. Sexul tău se întredeschidea în gelatina aia...

– Când? Când, până la urmă? ți-am întrebat chipul depărtat cu priviri rătăcite... într-un alt spațiu, dincolo de frig și umbre.

Am băgat mâna în lichidul acela vâscos, neputându-mă împiedica să nu strecor un deget tremurător și în vaginul tău. L-am parcurs de câteva ori în ambele sensuri, prin fanta aceea lubrefiată, nu din dorință, ci împins de artificiile științei. Hahaha!

Am avut impresia că altcineva râdea, în clarobscurul vag al laboratorului.

(Dragă Maestre! Va trebui să citiți toate aceste pagini cu cea mai mare atenție și cu o infinită bunăvoință. Într-adevăr, în dumneata mi-am pus ultimele speranțe pe pământul ăsta al disperării... Iertare, dragă Maestre, pentru toate frazele astea umflate...)

(Fragmente extrase din carnetul negru)

(...) Îmi amintesc de o zi petrecută cu tine. Mersesem prin pajiști înflorate și ne oprisem în mijlocul acestei întinderi parfumate.

Tu te-ai întins în iarbă, cu ochii spre cer.

Iar cerul era albastru, nesfârșit și cald. Larg deschis. Și părea și el zămislit din parfumuri și arome. Întreaga atmosferă părea tivită cu un mosc solar!

Mă așezasem lângă tine, lăsând totuși, între noi, un spațiu de vreo doi metri. Asta ca să te pot urmări mai bine, pe tine și felul tău de a-ți orândui trupul în ierburile îmbălsămate.

Ți-ai ridicat rochia. Mi-ai arătat pubisul ras. (În ce moment al plimbării noastre ți-ai scos oare slipul cel alb?) Și ai început încetișor, foarte, foarte încet, cu ochii pe jumătate închiși din cauza luminii, să te mângâi. Cu degetele mari, îți desfăceai labiile și cu vârful celorlalte degete, îți multiplicai, ca un pianist virtuoz, gamele acelor înnebunitoare atingeri.

Te contemplam, fascinat. Știind că făceai asta mai mult pentru mine, decât pentru tine, și că gemetele tale nu aveau alt rol decât să mă facă să-mi pierd cumpătul.

După ce te-ai folosit (și ai juisat) de toate posibilitățile pe care ți le sugera fantezia, te-ai întors spre mine și m-ai întrebat:

– Ai putea oare, iubite, în ciuda florilor și a celorlalte, să adulmeci mirosul sexului meu?

– Bineînțeles că pot! am spus.

Și nu mințeam.

– Și eu, ai afirmat tu, pot simți mirosul mădularului tău, care-a început să ți se întărească în pantaloni.

Am smuls flori și le-am depus pe pântecele tău.

Fără să mă gândesc câtuși de puțin la simbolistica acestui gest.

Câteva săptămâni mai târziu, mureai.

Nu puteam continua să trăiesc astfel. Ca un pustnic.

Auzeam niște sunete: le percepeam mai degrabă, cu toate fibrele trupului meu.

Erau acolo șuierături, zgomote de răzuială (de picioare târșite?), gâfâituri. *E Sheba*, îmi spuneam, *urcă spre mine pe scara pivniței*. Venise momentul regăsirii! În fine, după o atât de lungă așteptare, metamorfozele cărnii se împliniseră.

Tocmai începusem să tremur și, când am auzit ușa deschizându-se, mi-am compătimit slăbiciunea și mi-am deplâns soarta.

M-a învăluit un murmur ușor: Sheba nu-și regăsise încă întreaga-i voce. Nu scotea decât niște bâiguieli.

Suferind chinurile iadului, cu membrele devorate de o anchiloză datorată frigului, am încercat să mă ridic de pe canapeaua cea veche, pe jumătate spartă: întorcând încetișor capul, am văzut-o la câțiva pași de mine, în picioare în penumbra în care continuam eu să zac.

Era deasupra mea, mă domina cu maiestatea împietrită a unei statui. Iar ochii ei mă priveau fix:

– Sunt aici, spuse ea. Sunt aici.

Am încercat din nou să mă ridic: am așteptat oare atâta timp, pentru ca, acum, chiar în clipa în care luni întregi de cercetări și de trudă epuizantă își găseau împlinirea, să stau neputincios? Asta ar fi putut ucide și pe bărbatul cel mai oțelit!

– Te-am așteptat atâta timp, am spus eu, conștient că vorbele mele tâmpite se vor risipi în frig.

Totuși, în ciuda frigului, Sheba nu tremura. Carnea ei strălucea din cauza lichidului și părea, contrar imaginilor din visele mele, în întregime acoperită cu gelatină.

Lumina palidă a lămpii conferea acestui corp revenit brusc la viață un relief frapant. Nu-mi puteam desprinde ochii de la carnea asta, pe care o pândisem ore întregi, pe când se odihnea – neînsuflețită – în odioasa cuvă de cristal.

Cu gesturi infinit de lente, ca și cum ar mai fi ezitat încă între lumea asta și cea de dincolo, cea a bolgiilor misterioase în care se odihnise, pe când noua ei viață se elabora în jurul câtorva atomi de materie insipidă, Sheba își îndoi genunchii

și se prăvăli lângă mine, părul ei de întuneric unduind pe pieptul meu ce gâfâia încă.

Brațele recăpătară puțină forță, pântecele meu puțină căldură; am strâns-o la piept și am dat frâu liber lacrimilor.

Apoi, buzele ei se-mpreunară cu-ale mele, reci și ele, și oarecum lipicioase. Deja însă pătimașe și lacome. La fel de pătimașe și lacome ca altădată! *Învinseserăm timpul! Sfărâmaserăm vrăjile mârșave ale materiei!*

Degetele mele căutau, nerăbdătoare să reînvie magia mirosurilor, doborând baraje de gelatină; o eliberau pe Sheba de coconul ei transparent. Aveam senzația că scot o păpușă uriașă din ambalajul ei de celofan! O clipă, imaginea asta bizară m-a făcut să-mi întrerup investigațiile furibunde: poate că trăiam o dată în plus unul din acele vise datorate febrei și că aveam să mă trezesc iar mângâind, prin lichidul acela din cuvă, carnea inertă a dragostei mele!

Atunci, renunțând la ultimele mele ezitări, m-am lăsat să alunec de pe canapea pe sol, rostogolindu-mă înlănțuit cu Sheba, înșirând fraze lipsite de sens, căutând-o, găsind-o aproape imediat și înfigându-mă în ea, cu impresia, la fel ca în seara primei noastre întâlniri, că pătrund într-un alt univers.

Ea a reacționat imediat, răsucindu-se cu furie și strigând obscenități și blesteme. Atât de groaznice, că mi-am încetinit mișcările de du-te-vino!

O voce hidoasă, alta decât cea pe care i-o știam, răsună de îndată până-n străfundul spiritului meu:

– *Mai tare, mai tare, cretin ce ești!*

Unghii ascuțite mi se-nfipseră-n spate, obligându-mă să reiau ritmul cu o și mai mare viteză.

O neliniște mă fulgera, ca un sloi de gheață, iar eu mă zbăteam între dorință și teamă. O teamă brutală și absurdă de necunoscut.

În frigul din încăpere, un miros cutremurător își croi drum până la nările mele. Narinele mele palpitară: voiam să respir din nou parfumul tulburător al Shebei: cel al cărnii sale

deschise larg și triumfătoare. O durere somptuoasă iradie în vintrele mele, și mi-am spus: „Niciodată n-ai avut tu parte de așa juisare!“

M-am uitat spre chipul Shebei, dar era pe jumătate ascuns de umbră. Îmi păru că disting un soi de reflex gălbui, respingător. Apoi, un mormăit surd năvăli din gâtul tinerei, iar eu am plonjat din nou în inima vulcanului.

Ne-am împreunat în același orgasm. Duși de un vânt mânios, vijelie survenită de dincolo de noapte.

După câteva clipe, tremurând de frig și de epuizare, am spus:

– Sheba, viața mea...

Iar buzele mele atinseră în treacăt obrazul tinerei femei. Un miros odios de mort îmi năvăli în nări, în timp ce gura mi se umplea de o pastă grețoasă.

Ce putoare, Doamne, ce putoare!

Și mareea asta flască ce pulsa sub mine...

Muncitorul trimis de Tozzi îl găsi pe Cédric Wanner chircit pe canapeaua salonului său, în care domnea o mare dezordine. Nefericitul, pe jumătate gol, tremura din cauza febrei și delira în continuu, spunând niște vorbe fără sens.

Pe covor, lângă canapea, muncitorul descoperi o pată mare, vâscoasă.

– Gelatină, avea să declare el mai târziu. Sau ceva asemănător. În orice caz, dacă gelatină era, mirosea cumplit.

Supus la diverse examene medicale, Cédric Wanner a fost admis, provizoriu, într-o clinică psihiatrică. Acolo s-a acuzat de diverse crime și a cerut insistent ca toate hârtiile ce se găseau în casa de la munte să fie înmânate avocatului său (și prieten), Maestrul Hansen.

La doar câteva zile de la primirea în ospiciu, Wanner a fost găsit mort în patul lui. După părerea medicilor, corpul îi era acoperit cu o substanță lipicioasă și rău mirositoare.

TROPICE-N ȚĂNDĂRI

„Vă cer iertare... vă cer iertare, strigă el. Vă rog. Vă iubesc... vă iubesc atât de mult... urlă el. Nu vă pot lăsa în viață..."

RANPO EDOGAWA

La un moment dat, ceva se rupsese în viața lui Jürgen. Ca și cum un semnal de alarmă ar fi fost tras în trenul vieții sale de fiecare zi. Își amintea foarte bine: cu două zile mai înainte, la ora zece fix, pe când trecea prin dreptul unuia din acele sinistre cinematografe de cartier care făceau furori în anii șaizeci-șaptezeci...

O sală respingătoare care, printr-o minune (greu de explicat) supraviețuise naufragiului lent și dureros al unei anumite forme de romantism citadin.

La început, ca toate celelalte săli de aceeași teapă, Rex programase filme din categoria X, dar acum, desigur, nimeni nu mai mergea la film să facă o lăbuță în beznă, privind-o pe Linda Lovelace înfulecând un mădular după altul, ca pe niște simpli castraveciori acri-dulci. Puteai vedea lucruri mai bune la tine acasă, pe videocasete, sau în cabinele sex-shopurilor.

Atunci, gata, „vizuinele astea ale viciului închiseseră prăvălia".

Numai că Rex, cel în care, când era el copil, se dădeau desene animate deșucheate ale studiourilor Disney & Co, supraviețuise. Continua să dea filme din seriile B și Z care, în mod ciudat, atrăgeau o clientelă barocă, nedefinită, ames-

tec de plebe născută din asfalt, precum viermii din hoituri, și dintr-o burghezie polimorfă.

Cu două zile înainte, Jürgen remarcase, trecând prin fața lui Rex, un afiș hidos anunțând un film intitulat:

SÂNGE LA TROPICE

Și își spusese: cine naiba se mai duce azi să-și piardă timpul – și banii! – într-o vechitură de sală ca asta, unde se prezintă o așa porcărie?

Imediat după aceea, se clătinase, ca și cum cineva invizibil, ascuns în umbră, îl împinsese într-un fel tare parșiv. O senzație de-a dreptul neplăcută. Iar epitetul ăsta, neplăcută, i se părea a fi un eufemism.

Și astăzi, amintindu-și de acel incident, cel puțin bizar, era cuprins de frisoane. „Pesemne am febră, spuse el, numai asta mai lipsea!"

Într-adevăr, Jürgen avea de ascuns semenilor săi un secret: de câtva timp, suferea de o puternică lipsă de apetență pentru real. Termenul „inapetență pentru real" îi fusese suflat de un articol într-o revistă de psihologie, iar el și-l însușise imediat.

Desigur, Jürgen nu se distanța prea mult de mulți dintre semenii săi, dar, ca toți nevrozații (sau aproape!) ignora această evidență, pe care o jumătate de secol de psihiatrie medicamentoasă și de farmacie agresivă își stabilise imperiul...

„Inapetența" lui se manifesta acum (din ce în ce mai regulat și mai intens) prin viziuni – și în stare de veghe și în somn.

Devenea pradă acestor... halucinații în plină stradă, dar și în timp ce, instalat în fotoliu, penetra cu privirea femei videokeratinizate, pe care nu le putea pătrunde cu sexul.

Întors acasă, în seara aceea, își descoperi o nouă pornire de ranchiună față de fosta lui nevastă. Luă receptorul, tremurând tot din cauza febrei:

(dând peste mesajul robotului, aşteptă semnalul, apoi îşi luă avânt:)

– Bună seara, târfo! Ştiu eu ce faci tu acum, curvă de doi bani, da, ştiu că tocmai te călăreşte unu' (lui Jürgen îi plăcea mult expresia asta în vogă în anii şaizeci-şaptezeci). Tocmai ţi-au intrat coşari pe horn. Da, ştiu eu că un ştromeleag din alea groase tocma' îţi face felu'.

Apoi, în toiul litaniei ăsteia, îl apucă o greaţă incontrolabilă.

Doi: Greaţa

Ţinându-se cu mâinile de burtă, o-ntinse la baie. Vomită îndelung, dureros, apăsându-şi abdomenul cu mâinile. Pe mica cicatrice lividă dintre buric şi pubis. În timp ce-şi întorcea maţele pe dos ca un animal, îşi aminti de senzaţia de greaţă pe care o avusese trecând prin faţa lui Rex, cinematografu' ăla vechi şi demodat, care supravieţuise graţie Dumnezeu ştie cărei minuni...

Nu avusese oare ceea ce, în lipsa unui termen mai adecvat, se înverşuna să numească o viziune?

(Îşi văzuse nevasta moartă, asasinată de el, Jürgen, şi transformată, printr-un fenomen nemaiauzit, în păpuşă gonflabilă. Jupuită cu grijă – ucigaşul dobândise o tehnică grozavă –, ea servea acum drept ştergar de picioare unui bătrân pervers, care o cumpărase dintr-un sex-shop situat în cartierul „fierbinte".)

Ceva mai târziu, cu gura plină de ceva nămolos, rău mirositor, s-a întins pe canapea. Închizând ochii, căută să se calmeze cu ajutorul unei reverii spongioase.

Pentru a-şi mai primeni ideile, puse o casetă la video.

Pe ecran, femeia obiect luă poziţia care i-ar fi plăcut lui: în ciorapi albi – odinioară ciorapii albi îl făceau să intre una-două în erecţie! – cu coapsele desfăcute, stătea în coate şi se uita în camera de luat vederi.

– Hai, masturbează-te, târfă! porunci el. Și apăsă clapa care trecea imaginile în ralanti.

– Masturbează-te! repetă.

Și imaginea/femela, supusă, imaginea: cea mai frumoasă cucerire a omului, se arcui, își vârî un deget ca de pianistă într-o fantă tivită, bordurată de o vegetație sălbatică, strânsă cu grijă într-un triunghi. Jürgen gemu, scotoci în sertarul măsuței.

(Pumnalul era un obiect tare frumos. Îl cumpărase pe bani grei în cursul unui seminar / călătorie pe care secta îl organizase la Srinagar. Deși era făcută în Cașmir, lama avea, mai mult sau mai puțin, forma unui kris malaezian. O flacără de oțel lucios, groaznic de ascuțită. Iar mânerul era dintr-un material nedefinit, poate o piatră semiprețioasă, cu proprietăți miraculoase.)

Femeia-obiect reveni la un ritm mai rapid, iar gemetele sale deveniră mai explicite, în timp ce-și băga și-și scotea degetul din dulcea spongiozitate a vulvei.

Jürgen își agită pumnalul, ca pentru a(-i) arăta că el era stăpânul, cel ce dispunea de lamă și laț.

Apoi, o nouă vărsătură îl scufundă în niște transe dureroase.

Trei: Amețeala

Între două crampe, între două gâfâituri ale curtezanei de pe ecran, a avut o nouă viziune.

Era parcă așezat la marginea rândului (cum era claustrofob, evita cu multă grijă să nu fie prizonier între semenii săi. Chiar când, ca și astăzi, sala era complet goală!) și privea desfășurându-se pe ecran o scenă cunoscută: vase-casă, la Srinagar. O mulțime nedefinită (amorfă, vag ostilă) se îngrămădea în decorul acesta convențional. Cineva, în umbra unei colibe, încerca să-l tragă cu forța într-o scobitură umedă și urât mirositoare. O mână brună (a unei tinere femei sau a

unui copil, fără îndoială) îi încleștase încheietura mâinii. Știa, din instinct, că trebuia să reziste acestei solicitări atât de presante, și avu o tresărire, ca pentru a spune, prin limbajul mușchilor, al gesturilor: dă-mi drumul, imediat, altfel...

Era însă, în continuare, tras spre fundul colibei, în lenta balansare a vasului-casă. Cu o forță pe care o contraziceau dimensiunile copilărești ale acestor falange brune, care se albeau la articulații. *Nunc in articulo mortis sum!* Alunecă înspre un hău, care hău gâfâia, precum o gură lacomă. Își aduse aminte de cuțitul cumpărat în aceeași dimineață, pe bani grei, de la un negustor nepalez.

Lama atât de ciudat curbată făcu să danseze scolopendre de flăcări în penumbra colibei și să țâșnească picături întunecate din încheietura aceea de copil (?).

– Dumnezeule mare! strigă, ce vis groaznic!

Pe ecran, femeia-obiect vibra într-un orgasm prelungit, o mână frământându-i sânii, cealaltă înverșunându-se în ochiul bulbucat al sexului.

AMEȚEALA

Ținu pumnalul între picioarele desfăcute, cu ochii țintă la cărnurile vibrânde ale femeii-obiect, la mucoasele ei dilatate. Începu să geamă și el, plimbând vârful kriss-ului între buricul îmbrobonit de o sudoare grasă și penisul abia ridicat. Asemeni unui samurai învins, care-și va face *seppuku.*

Inima i se strânsese în piept: un pumn strâns care-i zdrobea propriile zbateri. Așeză pumnalul paralel cu penisul, care se ridică imediat, cu o stranie docilitate:

– Eu sunt stăpânul lamei și al lațului, spuse el cu voce tare. Sângele și carnea mi se supun. Sângele, carnea...

Ca pentru a-i da dreptate, imaginea femelă de pe ecran își înzeci elanul și, masturbându-se din ce în ce mai frenetic, începu să scoată sunete nearticulate, întrerupte de blesteme violente. Încât ai fi crezut că orgasmul ei (remarcabil de bine simulat) nu se va sfârși nicicând.

Lama cea curbată sfâșie pielea, și câteva picături de sânge îmbrobonira, alunecară pe epiderma dureros de întinsă, pentru a se pierde în blana pubisului. Jürgen închise ochii: văzu imaginea tulburătoare, de un roșu aprins, a fostei lui neveste: un bloc de carne vie, în întregime jupuit de piele. „Aceasta este soarta rezervată șerpilor și femeilor nestatornice!", spuse el, și vocea-i i se păru ciudat de copilărească.

Întrerupse spectacolul obscen și, cu sexul tot întărit, cu cuțitul acela exotic abandonat sângerând pe masa cea joasă, se duse să telefoneze fostei lui neveste. De data asta, i-a răspuns chiar ea:

– Nu vrei să încetezi cu sâcâiala? întrebă ea.

– Ba da, da, bâigui el, și închise. Deja i se înmuiase.

Patru: Junghiurile

(Era un joc crud. Punea însă la încercare, fără nici un fel de concesii, /?/ curajul jucătorilor. Așezați în cerc, cu picioarele spre exterior – cu spatele unul la celălalt –, formau un fel de soare din carne și oase. Gleznele le erau legate de podea cu ajutorul unor inele de metal prevăzute cu lacăte. Iar în jurul gâtului le era înnodată o frânghiuță de culoare roșie. Cineva, acolo sus, în sala semiobscură, invizibil dar de temut, manevra un troliu legat la un sistem complex de scripeți și de rotile, toate acestea combinate astfel încât să tragă încet și în mod regulat de toate nodurile / lațurile de mătase roșie.

Garourile de mătase îi strangulau progresiv pe jucători, al căror sex se ridica pe măsură ce menghina devenea tot mai nemiloasă.

Era, desigur!, de dorit să nu tai frânghia prea curând – dacă nu voiai să fii descalificat... nici prea târziu, dacă nu voiai să mori sau să rămâi tâmpit. Fiecare jucător avea un cuțit ritual.)

(Ceremoniile erau administrate de un calendar special, și anumite probe „eliminatorii“ permiteau celor mai căliți să avanseze în ierarhia sectei. O adunare de adepți ce-l celebrau pe Thanatos, în detrimentul lui Eros.

Când se ajungea la un anumit stadiu de inițiere, corzile nu mai erau fixate de gât, ci de sex. Desigur, din motive evidente, femeile nu erau admise în acest cerc, unul din cele mai „închise“.)

Jürgen făcuse parte din sectă doar câteva luni. Din ură și din frustrare. Dar când a venit momentul castrării, a început să urle ca o bestie înfuriată. Fusese exclus din sectă, și l-au amenințat cu moartea, dacă avea să vorbească în public de secretele lamei și lațului. Stătuse liniștit în banca lui, nu vorbise despre asta nici măcar analistului său.

La toate astea se gândea destul de abătut. Faptul că a fost alungat „în chip rușinos“ din „cerc“, și asta după ce că nevastă-sa îl lăsase mască, fără o vorbă, îl umplea de o ranchiună usturătoare. Visa regulat că o vânează într-un bordel sau pe o stradă întunecoasă, după o urmărire care-i tăiase răsuflarea, și că o deschidea cu lama kriss-ului; o spinteca, îi dădea mațele afară. Apoi, cu priceperea unui torționar asirian, o jupuia de piele. Preconizase s-o jupoaie de vie, dar femela asta de mistreț era viguroasă, și i-ar fi fost greu s-o lege fedeleș, s-o imobilizeze cu tot dichisul necesar unei lucrături „pe viu“.

(*...asirienii posedau o tehnică deosebită – un art sine pecato – de a-și vida dușmanii.* Aceștia erau „dezbrăcați“ de piele, ca de unicul veșmânt.

Când totul era gata, ceea ce reprezenta o concentrare și o răbdare remarcabile, torționarii întindeau „pieile“ victimelor lor pe zidurile cetăților cucerite în luptă.

Generalii îi lăudau în mod special pe cei mai buni croitori de piei ai invincibilei lor armate...)

Tremura din nou, și niște junghiuri tare dureroase îi pisau acum întreg trupul.

Cinci: Tahicardia

Suferi câteva minute nesfârșite și durerile nu i se calmară decât după ce înghiți un amestec redutabil: două comprimate sedative și trei pahare de votcă cu suc de portocale.

Chircit pe patul în neorânduială, visa că mergea pe străzile – întunecoase – ale unui oraș necunoscut. Un oraș vechi, plin de funingine, unele străduțe amintindu-i straniu de vechile cartiere din Bâle.

Apoi i se păru – cum se întâmpla adesea în visele ce ezitau între trezie și prelungirea spre coșmar – că-l duceau pașii spre un alt decor: Grădina Botanică de la Paris.

Pătrunse, cu inima bătând, pe sub vitralii desfundate, parcurse culoare pe unde pașii răsunau, încăperi vetuste încărcate cu grămezi de vestigii muzeologice.

În fundul unei săli scăldate în penumbră, sinistre, colecții întregi de moștri hominizi se odihneau în borcane cu formol. Capacul unuia din aceste lugubre recipiente (care adăpostea o creatură nemaipomenit de hidoasă) sări precum dopul unei sticle de șampanie, și o mână mică și parcă contrafăcută se agită într-o rază de lumină granuloasă.

Jürgen se trezi urlând, cu pieptul înșurubat într-o menghină, cu răsuflarea grea, tăiată, și-și spuse: „În momentul ăsta mor." A supraviețuit, însă, și și-a amintit că, cu câteva zile înainte, vizitase la Naturhistorisches Museum, în Augustinersasse, la Bâle, expoziția pictorului hiperrealist elvețian Jürg Kreienbuhl, „Die gestrandete Arche" (Arca eșuată), și că reprezentarea aceasta a naufragiului, de la Muzeul de Istorie Naturală de la Grădina Botanică, îi făcuse o puternică impresie.

Acum plutea într-o baltă de sudoare fetidă (transpirația lui puțea la fel de tare ca formolul din borcanele teratofore! – mișcările-i erau la fel de lente ca ale monstrului din vis) și nu încetă să se întrebe cât o fi ora.

Kriss-ul zăcea pe măsuță, iar lama-i sclipea, hipnotic, în lumina rece a lămpii.

Dezordinea ce domnea în pieptul lui se calma treptat, și găsi, în cele din urmă, forța să se ridice. Ceasul deșteptător spunea: a trecut puțin de orele douăzeci și două.

Ar fi jurat că lăsase deja în urmă-i grosul nopții.

Făcu un duș și-și puse lenjerie curată, haine largi, comode.

Punându-și pumnalul în teacă, își aminti că Jocul, într-una din fazele sale deosebit de crude, făcea să intervină o servitoare. Femeia asta, goală pușcă, trecea pe la fiecare candidat și verifica dacă scula lor era legată cum trebuie. Se deda la mângâieri precis codificate, atât manuale cât și bucale (masturbare parțială, început de felatio), în scopul de a face situația participanților pe cât de incomodă, pe atât de dureroasă.

Dumnezeule mare!

Nu așteptase clipa de apoi pentru a tăia curva aia de sforicică roșie!

O luase la goană, în pielea goală, urmărit de o altă servitoare care, în bătaie de joc, îi propunea o pipă completă, de vreme ce tot pierduse tot, tâmpitul, în afară de... sculă...

Redeveni stăpân pe sine abia când se nimeri în fața la Rex.

Un lung șir de spectatori stagna pe trotuar.

Șase: Sudații

„Ce mama dracului așteaptă ăștia oare?"

Labagiii potențiali erau de toate condițiile: de la pungași jigăriți, la pipițele bon chic bon genre din cartierele lumii bune, venite să se oploșească în drojdia orașului.

SÂNGE LA TROPICE

Nu-și schimbau prea des programele, împuțiții ăștia, dar de ce își făceau ăștia oare griji, de vreme ce lumea se îngrămădea la ghișeu?

Jürgen ridică din umeri și se așeză la coadă.

Așteptă îndelung, copiindu-și atitudinea după a celorlalți. „Ce porcărie! Ca și cum n-aș avea altceva mai bun de făcut!" Se dojeni: „Și ce ai tu mai bun de făcut?" Răspunse la această întrebare: „Nu știu..."

„Poate să-i mai dau un telefon fostei mele neveste, ca să punem iar pirostriile. Am petrecut totuși momente frumoase împreună..."

Închise ochii.

Și avu o viziune: se apleca asupra cărnii goale a femeii. Aceasta zăcea pe patul conjugal, legată fedeleș. Patul (doi pe doi metri, un pătrat perfect de sex și de potențial masacru!) scârțâia sub zvârcolirile tinerei neveste infidele. Se răsucea, curva, pradă panicii care-i deforma trăsăturile.

– Am petrecut momente frumoase împreună, spuse Jürgen cu o voce surdă, dar acesta va fi cel mai bun!

Îi arătă kriss-ul; puse lama între buric și pubis – fără să apese, doar așa, pentru ca târfa asta să simtă apăsarea metalului.

Poate că n-o s-o facă prea mult să sufere. Poate... dacă ar fi acceptat să-i satisfacă toate capriciile.

– Sunt sigur, spuse el, că regreți gândurile rele, tot atât cât și faptele tale urâte. O să-ți scot călușul și o să te aud implorându-mă să-ți acord prețioasa mea iertare.

Jürgen scoase călușul dintre dinții prizonierei și se aplecă și mai mult. Scuipatul ei îl nimeri în ochiul drept.

– Ai să mi-o plătești! strigă el cu o voce de falset, o să-ți închid eu pliscul, curvă scârboasă!

Se strădui să-i pună iar căluș fostei lui neveste, dar aceasta-i opuse o vie rezistență, sălbatică, și el trebui să recurgă la panglica adezivă pentru a o face să tacă.

Când a pus iar mâna pe pumnal, arma devenise formidabil de grea. Ai fi zis că degete invizibile, dar redutabil de viguroase, se strânseseră pe lamă (în ciuda tuturor suferințe-

lor pricinuite) și trăgeau de ea inexorabil în jos, spre pântecele Verenei.

Vârful cuțitului se sprijini puțin deasupra buricului tinerei femei (E adevărat că ești încă tânără, cu zece ani mai tânără ca mine și...) Parcurse un traiect destul de lung, abia apăsat, până la primele contraforturi ale Muntelui lui Venus.

(Jürgen venerase întotdeauna sexul Verenei! Atât de minunat bombat: „O capodoperă, afirma el, când era cuprins de patimă. Sexul tău e-o operă de artă!")

Dădu izvor unui șirag de picăturele roșii ca focul, formând pe îndelete un arhipelag de insulițe purpurii.

Ochii Verenei exprimau acum un amestec confuz de dispreț, de ură și de teamă.

– Îmi va trebui multă vreme, spuse Jürgen, ca să scot toată pielea asta de pe tine...

Cineva-l împinse înainte: coada se pusese în mișcare. Ciudat, lucrurile mergeau relativ repede, și în curând pătrunse într-un hol slab luminat.

Deasupra casei de bilete se lăfăia următoarea inscripție:

PREȚ UNIC: 100 F

– Ei bine! spuse el cu voce tare, nu prea se-ncurcă!

O voce de femeie îi răspunse:

– Biet nenorocit.

Lui îi fu suficient. La urma urmelor, aici era în mijlocul unei mulțimi de adepți; nu-i rămânea decât să se conformeze ritualului sau să se ducă dracului.

Când ajunse în fața casieriței, o femeie la vreo patruzeci de ani cu trăsături anonime, i se păru că o sudoare grasă, iritantă, i se scurge prin toți porii. Intrase însă în joc: plăti și intră în sală. O sală din acelea cum existau cu sutele în țară, înainte de a fi luate și duse de vântul conjuncturii.

CITAT ÎN CHIP DE INTERMEZZO

Violența nu înseamnă numai aceste masacre omenești organizate în numele lui Dumnezeu, al unei societăți, al unei

țări. Ea există și în sferele cele mai subtile, mai secrete și acolo, în cele mai mari profunzimi, trebuie s-o căutăm.

(Krishnamurti, *A te elibera de cunoscut*)

Șapte: Tremurături

Cei deja așezați / prăvăliți păreau să-și apere scaunul cu tot atâta înverșunare ca un politician care a atins limita de vârstă.

Jürgen căută un fotoliu, lângă culoar. Nu-i plăcea defel să fie îngrămădit în mijlocul unui rând, prizonierul unei armate de genunchi, pe cât de ostili, pe atât de încăpățânați.

Se așeză confortabil lângă o femeie slabă, ce semăna nițel cu o prietenă a fostei lui soții. O călărise o dată sau de două ori, poate chiar de trei sau patru ori.

(„Știu eu că te-ai culcat cu Annabelle /?/, și-ți doresc distracție plăcută... Dar te întreb: unde vrei să ajungi cu amărâtele astea de aventuri, pe furiș?")

Răsună un gong. Doamne, Dumnezeule, simțea că înnebunește; totul se petrecea ca în timpul copilăriei sale, al adolescenței, când alerga să-și ascundă disperarea într-un cinematograf prăfuit, unde rulau filme care pocneau și trosneau, seriile B și seriile Z. Groază, acțiune, polițiste și „aventuri/mitologice".

Gongul părea să fie disimulat în adâncimi secrete, într-o altă dimensiune: chiar aceea care genera imaginile ițite pe ecran.

Întunericul coborî asupra spectatorilor, care murmurau ca niște creaturi decăzute, iar cortina de un roșu prăfuit, trecut, se deschise asupra albului (relativ) al ecranului.

Femeia așezată alături de Jürgen suspină, în timp ce pe acest alb (relativ) se înscriau litere de un roșu sângeriu:

SÂNGE LA TROPICE

Își regăsi astfel copilăria/adolescența, cu toate junglele specifice, când o erecție tenace apărea din te miri ce: un sân rotund, pe care un corsaj gata-gata să plesnească îl oferea privirii, un spațiu dintre coapse, cu lățimea de câteva degete sau, uneori, la fel de tulburătoare, prezența latentă a violenței stăpânite.

(Pipăi mânerul prețios al kriss-ului prin țesătura boțită a vestei sale tip sport – râgâi dureros.)

Degetele nu-l mai ascultau: erau ca niște insecte înnebunite.

Femeia începu să horcăie, ca și cum ar fi suferit cumplit, sau ar fi fost pe punctul de a juisa.

xDxUxSxAxNxGxSxOxUxSxLxExSxTxRxOxPxIxQxUxE xSx

UN FILM DE...

Genericul. Banal. Primele imagini. Vulgare. De-ți vine să te piși.

Secvența – 1: marea care-și sparge valurile pe o plajă nesfârșită. Cerul este violet. Marea, aproape verde.

Câteva bărci se duc încolo și încoace. Femei, mai mult sau mai puțin goale, aleargă pe nisip.

Este imediat după amurg. Siluetele femeilor golașe devin tot mai neclare, îți dai însă seama că încărcătura de sexualitate vehiculată de corpurile lor este mult mai periculoasă/explozivă.

Întreaga plajă s-a transformat în câteva secunde într-o puternică bombă cu explozie întârziată.

Secvența – 2: o formă misterioasă scoate un cap ca de cretă din valuri. O clipă, capul ăsta este luminat de soarele în apus (dacă nu cumva de lună!) și ai putea crede că zărești...

În acest moment, mulțimea avidă a spectatorilor / labagiilor încercă o mare tulburare: geme și trosnește, precum o ambarcațiune în ghearele furtunii. Jürgen, care chiar că n-a

„văzut acel ceva", se întrebă ce rost are toată excitația asta subită.

Din nou i-a fost dat să constate că-i tremură mâinile, că spasme puternice îi zguduiau carnea.

Cât despre vecina lui, ea țopăia literalmente pe scaunul ei...

Chiar în clipa în care-și spunea că tâmpita asta avea să-i strice seara, tâmpita respectivă îi puse mâna la prohab.

Opt: Căderea / Leșinul

Scoase un strigăt înăbușit, ca și cum mâna asta ar fi aparținut uneia din drăcoaicele alea goale, care oficiază în tabernacolul Sectei Lamei și Lațului.

Simți că se-nvârte casa cu el, ochii îi ieșiră din orbite, precum niște becuri extrase încetișor, prin deșurubare, din dulia lor. Și, în timp ce se producea acest fenomen neliniștitor, în capul lui se stinse lumina. Ochii lui erau aiurea, priveau inexorabil (?) într-o altă lume, sau, mai degrabă, într-o altă dimensiune (din câte dimensiuni e făcută realitatea, domnilor și doamnelor?). Femeia care semăna întrucâtva cu prietena Verenei îi scosese scula și-l masturba, așa cum îl masturbau odinioară servitoarele acelea goale.

Juisarea venea treptat, în timp ce ecranul era străbătut de dungi rapide și de ideograme barbare, ce păreau că refac tainele unei scriituri pierdute.

(Srinagar. Vara anului 1982. Vasele-casă. Apa stătută clipocind lângă navă, în amurgul plămădit din mirosuri, izuri de stătut, duhori și parfumuri. Greu de făcut vreo alegere / deosebire în această agresiune olfactivă.

– O formă. Androgină. Un freamăt... forma androgină se strânse la pieptul lui, mângâietoare, și Jürgen învârti pumnalul...)

Mâna Annabellei-bis îl trata cu un fel de hartă, apoi a venit rândul gurii ei, care nici ea nu s-a dovedit a fi mai îndatoritoare.

Degetele lui Jürgen pipăiră în bezna scrijelită de acest brutal film tehnicolor, pentru a o atinge pe femeia asta, și a se strecura în hainele ei, în pliurile cărnurilor... A fost însă smuls din scaun și proiectat pe ecran. A simțit că se turtește, că ființa-i se rezumă la o simplă noțiune (deja dureroasă) de înălțime / lățime / lungime, în detrimentul oricărei conștiințe a adâncimii. Aceasta fusese abolită în chiar clipa în care ejacula în gura Annabellei-bis.

Apoi intră în decor, o muzică sincopată, greoi de exotică frământându-i urechile. Se fofilă ca un fir de ață prin urechile acului, ca o apă uleioasă printr-o pâlnie, ca un nisip prin ciur, ca o privire amenințătoare prin gaura unei chei.

Apoi merse pe sub palmieri, și plecă mai departe cu o mulțime nedeslușită, care mormăia.

Era îmbrăcat cu veșminte ciudate, un fel de dhoti indian, dar decorul și muzica evocau mai degrabă un peisaj din Caraibe sau din America Latină.

Pumnalul i-atârna în mână și arunca fulgere în smocurile de lună enormă, albă și strălucitoare, precum un geam acoperit de promoroacă.

Luna asta, mult mai mare decât în mod normal, se pare că se apropiase de Pământ și părea gata să se desprindă, pentru a cădea, fără milă, în oceanul nopții.

Apăru un soi de ecran mare și luminos, pe care niște becuri electrice, judicios dispuse, formau aceste cuvinte:

VIRACOCHA / PLAYA

iar dedesubt, într-o engleză turistică:

WELCOME TO THE

BxExAxCxHx OxFx LxOxVxEx

(În adolescență, Jürgen avea un vis recurent, de o cruzime flască, obsedantă. Alerga pe un dig, iar acest dig se

pierdea în mare, foarte adânc, cât vezi cu ochii, precum o bară de metal albastru.

Marea însăși părea că continuă să fiarbă. În efervescență. Nu era formată din apă, cu creste de spumă, cu valuri ce se spărgeau pe un țărm, pe care-l lăsase mult în urma lui, ci dintr-o pastă vâscoasă, care exploda în râgâituri sonore, proiectând spre cerul ca de funingine stropi corozivi. Poate că sub mări avusese loc erupția brutală a unui vulcan gigantic, vreun Krakatoa!

Alerga și se-mpiedica, cu carnea în flăcări, cu părul sfârâind.

Deodată, își dădu seama că digul acela se îngusta, luând forma unei săbii scurte – unui iatagan mare, unui iatagan, unei săbii curbate? –, iar el alerga pe tăișul acestei săbii, precum mahomedanii morți, când o pornesc pe calea îngustă ce duce la Paradisul lui Allah, pasarelă halucinantă, aruncată deasupra hăurilor în fuziune, bântuită de creaturile lui Shaitan.

Striga, urla, iar părinții lui își făceau un sânge ca de cerneală pentru el.)

Nouă: Scufundarea / Panica

Aici, acolo, în decorul ăsta infernal, era la fel: alerga într-o dâră de foc, iar în urma lui se îmbulzea o mulțime obscenă, mormăitoare, vâscoasă, care se ținea pe urmele lui, îl urmărea îndeaproape. Îi percepea respirația intolerabilă, pe care ar fi vrut s-o poată aboli printr-un simplu gest – cu un revers de lamă. Întoarse capul: erau încă pe urmele lui, fugărindu-l.

– Înapoi! Sunt înarmat! strigă el. Era o prostie ce făcea. Îi scăpase însă, fără voia lui. Totuși, ceilalți nu păreau să-l fi auzit, nici că ar fi văzut lama amenințătoare a kriss-ului. Lovi la întâmplare în această masă pulsatorie, îmbibată de duhori de gunoaie și de putreziciune. Simți cum metalul sfâșie

carnea, dă iama prin măruntaie. Cineva / ceva scoase un strigăt, și mâini lacome îl apucară.

Mai spuse o dată: „Înapoi!", și deodată toate împietriră: timpul s-a oprit; imaginile începură să joace, precum cele ale unui film care se deteriorează, iar sunetele se sparseră într-un soi de terciuială cacofonică.

Bariera de capete, de piepturi i se păru atât de nemișcată, încât crezu o clipă că lumea însăși își ieșise din balamale, că cineva trântise ușa vidului, că nici o cale de întoarcere nu mai era posibilă, în veci. Pe scurt, că filmul se rupsese și nimeni nu era prin preajmă pentru a-l lipi la loc!

A voit să mă încerce o experiență: să ridice din nou lama kriss-ului spre luna albă, înghețată, mâna lui însă refuza să-l asculte. Ochii albicioși (ochi de zombi!) ai celor care fuseseră spectatorii îngrămădiți în oribila sală de la Rex nu-l slăbeau nici o clipă. Și, în primul rând, o recunoscu pe vecina lui, Annabelle-bis, cea cu degete îndemânatice și cu buze experte. Îi întinse mâinile ei, într-o atitudine de implorare. *O implorare a Infernului!* își spuse Jürgen, și plimbă lama însângerată pe sub nasul acestei târfe.

(*Credincioșii care încercau aventura postumă și se împleticeau pe lama săbiei îndurau oare chinuri insuportabile, sau resimțeau oare o bucurie mistică, asigurați fiind de fermitatea de nezdruncinat a credinței lor? Shaitan nu putea nimic împotriva lor; și degeaba rânjea El, înconjurat de vampirii cei cu respirația greoaie, cu buze scârnave, rotunjite pe dinții ăia de șacal, EL era nevoit să admită că Cei-care-se-încredințau-întru-Allah-și-în-Profet, erau pe calea cea bună și că nimic nu i-ar fi putut face nici să șovăie, nici să cadă...*)

Un vânt furios sufla peste mare, înfășurându-l în pliurile hainei sale dhoti, umedă. Împingându-l înainte, precum o navă în pierzanie. Urlând, mulțimea plecă în urmărirea lui.

Firma cea uriașă clipi încă o dată mesajul cel explicit: Viracocha/Playa, Welcome to the Beach of Love. Forme palide dansară pe sub palmieri, în sclipirile argintii ale lunii.

Lui Jürgen îi bătea inima cu putere, îl dureau tâmplele, iar în gât i se pusese un nod, care nu mai permitea decât o răsuflare din ce în ce mai scurtă. Sforicica roșie îi ferăstruia gâtul, strângându-se fără milă în jurul cărnii fragede, vulnerabile... Avea să vomite, să-și dea sufletul, precum o gumă de mestecat ținută prea mult în gură.

În urma lui, mulțimea scotea strigăte pline de ură.

Ură, ură, spune-mi pe cine urăști, ca să-ți spun cine ești.

Ură, ură, spune-mi cine sunt.

Aceste strigăte îl înghețară, iar noaptea umedă de la Tropice nu era destul de caldă pentru a-i alunga tot frigu' ăsta din fire...

Ceva livid i se arunca la picioare și, aplecându-se, distinse o femeie în patru labe, care sufla asemenea unui animal hăituit.

(...*Verena nu prea era în largul ei. Pumnalul îi șerpuia prin vegetația sexului. Ea făcea eforturi disperate pentru a se sustrage acestor atingeri din ce în ce mai apăsate ale lamei. Aceasta semăna cu limba unui demon oriental, avidă să se înfigă în acest du-te-vino de cărnuri încrețite pe care Jürgen le secționa cu vârful degetelor.)*

„Te voi transforma într-o păpușă gonflabilă, Verenă venerată, și le voi spune tuturor pârliților din orașul ăsta de rahat că pot să te călărească cât au chef, cât i-or ține băierile!"

Verena se zvârcolea într-un mod tare caraghios, grotesc.

– Ești perfect grotescă, afirmă Jürgen. GRO-TES-CĂ!

La picioarele lui, femeia își agita crupa (parcă era o cățea – sau mai degrabă o târfă de scroafă!), iar pieptul i se clătina într-un chip minunat. Ochii ei rătăciți se ridicară spre Jürgen, văzură cuțitul:

– Por piedad, señor, imploră ea.

Cățeaua asta, sau, mai degrabă, scroafa asta!

Jürgen nu avea decât vagi noţiuni de spaniolă, oricine ştie însă ce înseamnă cuvintele astea: por piedad.*

(Pe câmpia devastată, sub zidurile oraşului duşman, generalul Adad-Kashkar, unul din stâlpii pe care se sprijinea atotputernicia – o! cât de temută – a Regelui cuceritor Toukoulti-Ninourta Întâiul, îşi ducea la trap calul în spume. Încerca o vagă melancolie: victoria se lăsase obţinută parcă prea uşor. Visa o noapte de somn bun şi lung, după ce va fi făcut dragoste cu o sclavă frumoasă.

Trecând pe sub unul din turnurile de incintă, observă un bărbat aplecat deasupra corpului unui duşman. Mai mult ca sigur că era vorba de un jupuitor regal, da' de ce purta oare un veşmânt atât de puţin adaptat unei atari îndeletniciri?

Îşi îndreptă calul spre acel bărbat şi i se adresă. Apoi văzu că era pe cale de a jupui o femeie.

Nimeni nu dăduse ordine în acest sens, cu atât mai puţin el, Adad-Kashkar!

– Cine ţi-a cerut s-o tratezi astfel pe captiva asta?

Constată că jupuitorul plângea şi ţinea în mână, în loc de instrumentele consacrate, un soi de pumnal mare, cu lama ciudat de curbată.

– Ai de gând să răspunzi? îl întrebă generalul.

Şi apoi adăugă, vehement:

– Mai întâi să-mi spui care-ţi e numele şi cărui regiment aparţii?

– Mă numesc Jürgen, spuse necunoscutul.)**

– Por piedad! repeta femeia scroafă / căţea şi-i cuprinse lui Jürgen genunchii în braţe, acolo unde bănuia ea proeminenţa sexului. Nici nu putea fi vorba de milă! O apucă de păr şi o răsturnă în nisipul de la Viracoha/Playa.

* Por piedad: fie-vă milă, în limba spaniolă în text (n. tr.).

** Regele Toukoulti-Ninourta Întâiul (1246-1209 î. Hr.) a fost într-adevăr unul din suveranii cuceritori ai Imperiului Assour. Dar generalul Adad-Kashkar se pare că n-a existat niciodată (n.a.).

Ea rămase nemişcată, culcată pe spate, asemenea unei broaşte ţestoase în aşteptarea morţii. Ochii-i străluceau de spaimă, buzele-i articulau cuvinte de neînţeles, sânii-i erau agitaţi de o respiraţie gâfâită, şi, cu toate astea, nu îndrăzni să-şi mişte nici braţele, nici picioarele. Poziţia în care înţepenise nenorocita nu lăsa loc pudorii şi Jürgen putea vedea buzele oferite ale vaginului ei căscat.

Zece: Ridicarea la suprafaţă / Mica Moarte

Lăsă oţelul să ia strălucire de la faţa argintie a lunii, apoi înfipse lama-limba-de-demon în sexul femeii / scroafă / căţea.

– O să-mi ia ceva timp, spuse el, să-ţi scot toată zdreanţa asta de piele.

Victima urla. Mulţimea, de asemeni.

Niciodată nu-i mai fusese dat s-audă strigăte atât de isterice. Cum putea oare mugi / boncălui / rage / zbiera / urla în halu' ăsta?

Şi cum avusese oare curajul să taie în carnea asta?

Să lase să ţâşnească o fântână de sânge din trupul acestei femei?

Pe „plaja dragostei", mulţimea urlândă se năpustea spre alte locuri unde se-nfăptuiau masacre, violuri de nemărturisit.

Carne tristă. Carne nebună.

Ură, ură, spune-mi cine sunt!

Sudoarea se amesteca cu sângele ce ţâşnea, dar Jürgen nu se opri. Secţionase, cu îndemânare de chirurg, câteva tendoane, şi acum femeia era în întregime la dispoziţia lui.

O muzică stridentă, întretăiată de răpăit de tobe, de sonorităţi de xilofon african, părea să antreneze sute de dansatori într-o sarabandă dementă. Ce harababură! Ce loc de pierzanie! îşi spuse el, şi nu-l mai trăgea inima la munca ce-o avea de făcut. De altfel, femeia nici nu mai mişca; nu mai striga; nici nu mai gemea. Sub palmieri, muzica era tot

mai exacerbată. Iar Oceanul, agitat de un vânt a cărui forță creștea pe măsură ce tobele, xilofoanele africane și fluierele deveneau tot mai înnebunitoare, Oceanul se îngroșa, devenea tot mai păstos.

Îl cuprinse amețeala și se prăbuși, cu gura în terciul ăla roșu, în supa aceea stacojie, care fusese sexul femeii / scroafă / cățea.

(Jürgen fu tras în sus, aruncat ca un fluture cu aripile tremurânde, pe o vastă suprafață plană, de un alb murdar, care se pătă imediat cu niște culori acide-strigătoare. Haina lui însângerată, dhoti-ul, se desfășura ca un pansament și, gol și tremurând tot, Jürgen se lăsă să lunece de-a lungul ecranului nopții.)

Se trezi în stradă.

În fața cinematografului Rex.

În mijlocul unei mulțimi năucite, anonime, care se revărsa pe trotuar.

Femeia care stătuse lângă el îl luă de braț. Îl întrebă: unde te duci acum?

Răspunse: mă întorc acasă. Mă așteaptă soția. Se dezbrăcă, aruncă vesta, pantalonii, cămașa, tricoul, slipul și șosetele într-un colț întunecos al băii. Se închise în duș, ca într-un mormânt vertical.

„Dacă aș avea curaj, își spuse, aș lua grozăvia aia de pumnal și mi-aș tăia venele sub apă caldă. E o moarte blândă, se spune. Dar vâscoasă."

(Lumea e un mormânt vertical, umplut cu prezențe vâscoase. Asta e, nimeni n-o să poată schimba nimic, nici azi, nici mâine, nici peste un secol.)

După baie, s-a întors în salon. Se așeză pe divan. Contemplă kriss-ul de pe măsuță. Lama era plină de picături.

„Dumnezeule mare, spuse, unde eram? Unde am fost? Și ce-am făcut acolo?"

Compuse numărul Verenei:

– Îți cer iertare, spuse el robotului. O, îți cer iertare! Te rog. Încă te mai iubesc. Te iubesc atât de mult. Nu vrei să mă suni?

(„Ai devenit cumva păpușă gonflabilă, Verena târfă venerată? Și toți pârliții din orașu' ăsta de rahat or fi acum călare pe fofoloanca ta împăiată? O, Verena!")

Nu mai știa ce să spună, așa că a închis.

Poate că era într-adevăr moartă, decupată. Zdrențuită. După modelul femeii / scroafă / cățea... sau al victimelor Regelui Toukoulti-Ninourta Întâiul...

Își turnă vin, porni magnetoscopul.

– Masturbează-te, târfă! ordonă el imaginii.

Apoi suspină îndelung, fără să știe prea bine de ce.

– O să mă omor! proclamă el, în timp ce imaginea își mângâia voluptuos locul dintre coapse.